

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Ekonomická fakulta

Katedra Práva

Právní postavení věřitelských orgánů v insolvenčním řízení

Vypracovala: Bc. Anita Rybníčková

Vedoucí práce: JUDr. Marta Uhlířová, Ph.D.

České Budějovice 2020

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Ekonomická fakulta

Akademický rok: 2018/2019

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: Bc. Anita RYBNÍČKOVÁ
Osobní číslo: E18581
Studijní program: N6208 Ekonomika a management
Studijní obor: Obchodní podnikání
Téma práce: Právní postavení věřitelských orgánů v insolvenčním řízení
Zadávající katedra: Katedra práva

Zásady pro vypracování

Cíl práce:

Cílem této diplomové práce je posouzení právního postavení jednotlivých věřitelských orgánů a jejich vlivů na průběh insolvenčního řízení, a to podle způsobu řešení úpadku a osoby dlužníka.

Metodický postup:

Studium odborné literatury. Analýza věřitelských orgánů. Zhodnocení role věřitelských orgánů dle způsobu řešení úpadku.

Rámcová osnova:

1. Úvod.
2. Cíl práce, metodika.
3. Přehled zvolené problematiky – literární rešerše.
4. Vlastní práce.
5. Závěr.
6. Přehled literatury.

Rozsah pracovní zprávy: 50-60 stran

Rozsah grafických prací: dle potřeby

Forma zpracování diplomové práce: tištěná

Seznam doporučené literatury:

Hášová, J., Moravec, T. a kol. (2018). *Insolvenční zákon: Komentář* (3. vydání) Praha, Česká republika: C. H. Beck.

Hášová, J., & Moravec, T. (2018). *Insolvenční řízení*. (2. vydání). Praha, Česká republika: C. H. Beck.

Kozák, J., Brož, J., Dadam, A., Stanislav, A., Strnad, Z., Zrůst, L., Žižlavský, M. (2018). *Insolvenční zákon: Komentář* (4. vydání). Praha, Česká republika: Wolters Kluwer.

Maršíková, J. (2011). *Insolvenční řízení z pohledu dlužníka a věřitele: Příručka zejména pro ne právníky*. Praha, Česká republika: Linde.

Maršíková, J a kol. (2014). *Insolvenční zákon s poznámkami, judikaturou, nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 a prováděcími předpisy*. Praha, Česká republika: Leges.

Pachl, L. (2011). *Insolvenční zákon s judikaturou*. Praha, Česká republika: Wolters Kluwer.

Richter, O. (2014). *Věřitelé a uplatňování pohledávek v insolvenčním řízení: Komentář § 165-204*. Praha: C. H. Beck.

Richter, O. (2017). *Insolvenční právo*. Praha, Česká republika: Wolters Kluwer.

Vedoucí diplomové práce: JUDr. Marta Uhlířová, Ph.D.

Katedra práva

Datum zadání diplomové práce: 22. března 2019
Termín odevzdání diplomové práce: 13. dubna 2020

V Českých Budějovicích dne 29. března 2019

doc. Dr. Ing. Dagmar Škodová Parmová
děkanka

JIHOČESKÁ UNIVERZITA
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
EKONOMICKÁ FAKULTA
Studentská 13 (23)
370 05 České Budějovice

JUDr. Rudolf Hrabý
vedoucí katedry

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji diplomovou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47 zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské/diplomové práce, a to - v nezkrácené podobě/v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných Ekonomickou fakultou - elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

Datum

Podpis studenta

Poděkování

Ráda bych tímto poděkovala své vedoucí diplomové práce JUDr. Martě Uhlířové, Ph.D. za její cenné rady a připomínky.

Obsah

Úvod	3
1. Cíle a metodika práce.....	4
2. Úprava insolvenčního práva.....	5
2.1. Účast věřitele a uplatňování pohledávek.....	5
2.2. Insolvenční návrh	7
2.3. Moratorium.....	9
3. Věřitelské orgány	10
3.1. Schůze věřitelů a její pravomoc	11
3.2. Složení, hlasování a přijímání rozhodnutí	14
3.3. Věřitelský výbor a zástupce věřitelů	16
4. Úpadek a způsoby jeho řešení	19
4.1. Způsoby řešení úpadku	21
4.2. Konkurs	22
4.3. Oddlužení	23
4.4. Reorganizace.....	25
5. Praktická část	28
5.1. Představení společnosti XY	28
5.2. Základní údaje o insolvenčním řízení společnosti XY.....	29
5.3. Řízení do úpadku.....	30
5.3.1. Insolvenční návrh	30
5.3.2. Usnesení o prohlášení úpadku dlužníka	33
5.4. Řízení po úpadku.....	35
5.4.1. Zpráva o hospodářské situaci dlužníka jako podklad pro věřitelské orgány.....	35
5.4.2. Ustanovení prozatímního věřitelského výboru	37
5.4.3. Soupis majetkové podstaty.....	38
5.4.4. Přezkumné jednání	38
5.4.5. Schůze věřitelů.....	40
5.4.6. Jednání věřitelského výboru.....	43
5.4.7. Zvláštní přezkumné jednání	44
5.4.8. Usnesení o prodeji mimo dražbu.....	44

5.4.9	Uspokojení zajištěných věřitelů	45
5.4.10	Incidenční spory	47
5.4.11	Shrnutí insolvenčního řízení se společností XY.....	47
Závěr	.....	49
Summary	.....	51
Zdroje	.....	52

Úvod

Tématem předkládané diplomové práce je právní postavení věřitelských orgánů v insolvenčním řízení. Toto téma bylo zvoleno především proto, že každý podnikatel se většinou za dobu svého podnikání setká s insolvenčním zákonem. I v případě, že se nachází v dobré finanční situaci, a neocitá se tedy v pozici dlužníka, je pravděpodobné, že se za dobu podnikání některý z jeho dlužníků nebo obchodních partnerů do insolvence dostane. V tomto případě pak podnikatel vystupuje v insolvenčním řízení v roli věřitele. Z uvedeného důvodu je pak pro něj právě otázka právního postavení věřitelských orgánů a možnosti, jak se v pozici věřitele domoci maximálního možného uspokojení vlastních pohledávek, velmi podstatná. Insolvenční řízení je totiž v současné době poměrně běžným jevem. Nelze přitom opomenout fakt, že s ohledem na krizi, která Českou republiku postihla v posledních měsících, lze předpokládat, že v dohledné době se do úpadku a insolvenčního řízení bude dostávat více subjektů než v předcházejícím období. Proto je možné říci, že téma je v současné době velmi aktuální.

České insolvenční právo je upraveno zejména zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon, dále též jen „IZ“). Jedná se o právní předpis, který prošel celou řadou významných proměn. Opomenout přitom nelze poměrně významné změny, ke kterým došlo v roce 2019 a které jsou nejen aktuální, ale v mnoha ohledech zatím v závěrečných studentských pracích nepopsané. Ačkoliv se tyto změny dotkly především otázky oddlužení, lze na ně rovněž nahlížet i z pohledu věřitelů a věřitelských orgánů, pro které je tato otázka klíčová, protože ovlivňuje, do jaké míry bude věřitel uspokojen.

Předkládaná práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část, přičemž v první kapitole je pojednáno o jejích cílech a metodickém postupu, druhá kapitola se věnuje úpravě insolvenčního práva, třetí pak věřitelským orgánům, čtvrtá se zaměřuje na úpadek a způsoby jeho řešení a v páté kapitole je představena případová studie, která tvoří praktickou část práce.

1. Cíle a metodika práce

Cílem této diplomové práce je popsat současnou právní úpravu postavení věřitelských orgánů a jejich vlivů na průběh insolvenčního řízení v České republice včetně jejich práv a povinností, a to podle způsobu řešení úpadku a osoby dlužníka.

Teoretická část práce je zaměřena na studium odborné literatury a zákonů týkajících se insolvenčního řízení a právní úpravy postavení věřitelských orgánů. Čerpáno bylo zejména ze zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení. V této části práce byly dále definovány pojmy, kterými jsou insolvenční řízení jako celek, insolvenční návrh, věřitelské orgány a způsoby řešení úpadku.

Praktická část práce je zaměřena na vybraný případ řešení úpadku v praxi a věnuje se samotnému postavení věřitelských orgánů v konkrétním insolvenčním řízení. Vybraný případ byl řešen konkursem, tedy nejobvyklejším způsobem řešení úpadku u podnikajících osob.

Z metodického hlediska je využita metoda literární rešerše, která se uplatňuje především v teoretické části, dále metoda obsahové analýzy, syntézy a dedukce, která je využita v praktické části a na jejím základě je zformulována případová studie vycházející z dokumentů dostupných v rámci insolvenčního rejstříku.

2. Úprava insolvenčního práva

V loňské roce, tedy v roce 2019, došlo k rozsáhlé novelizaci insolvenčního zákona č. 31/2019 Sb. Převážná část nabyla účinnosti 1. 6. 2019. Změny se týkají zejména procesu oddlužení a hlavním cílem je zpřístupnění možnosti oddlužení i těm dlužníkům, kterým dříve nebylo možné vyhovět. Tato novelizace je zaměřena především na osoby předlužené, které se vyskytují v takzvané dluhové pasti.

Nejdůležitější změnou insolvenčního zákona je právě splnění podmínek oddlužení, které vede ke zproštění povinnosti platit závazek. Dříve bylo k osvobození od dluhu nutné mimo další zákonné podmínky také splatit během 5 let nezajištěným věřitelům alespoň 30 % jejich pohledávek. Teprve pak bylo insolvenčním soudem vydáno usnesení, které dlužníka osvobodilo od placení pohledávek, které byly zahrnuty do oddlužení. Tyto podmínky poskytovaly věřiteli jistotu, že i v případě splnění oddlužení získá alespoň 30 % z hodnoty své pohledávky (Businessinfo.cz, 1997-2019).

Insolvenční řízení je rozděleno na několik fází. První fází je tzv. přípravná fáze, která začíná okamžikem zahájení insolvenčního řízení, tedy doručením insolvenčního návrhu věcně příslušnému soudu.

Jednotné insolvenční řízení vyústí v rozhodnutí o úpadku a v rozhodnutí o způsobu jeho řešení.

2.1. Účast věřitele a uplatňování pohledávek

Účastníky insolvenčního řízení jsou dle § 14 IZ dlužník a věřitelé. Je-li návrh na insolvenční řízení podán dlužníkem, pak je v prvotní fázi řízení účastníkem pouze dlužník. V případě, že návrh podá jeden či více věřitelů, pak jako účastníci insolvenčního řízení vystupují insolvenční navrhovatel či navrhovatelé a dlužník. Jediným účastníkem, který provází insolvenční řízení od jeho začátku až do konce, je dlužník. Až okamžikem podání přihlášky se stává účastníkem insolvenčního řízení věřitel, který je součástí řízení až

do chvíle, kdy jeho účast končí. Účasti věřitelů v insolvenčním řízení se bude ještě podrobněji věnovat kapitola zabývající se věřitelskými orgány (Hásová, 2018).

Pohledávkou se dle § 1721 Občanského zákoníku rozumí právo věřitele vůči dlužníkovi na plnění pohledávky, která odpovídá dluhu. Obsahem závazku, který existuje mezi věřitelem a dlužníkem je pohledávka a dluh. Dlužník je tedy ze závazku povinen něco dát, něco konat, něčeho se zdržet, nebo něco strpět. Oprávněním věřitele je to od dlužníka požadovat (Maršíková, 2014).

Insolvenční řízení je možné zahájit na návrh dlužníka či věřitele. Po zahájení insolvenčního řízení by měl věřitel v případě, že má zájem uspokojit své pohledávky, přihlásit je přihláškou. Uplatňování pohledávek v insolvenčním řízení by mělo vést ke stanovení nároků, které by měly být uspokojeny z dlužnickovy majetkové podstaty. Podle insolvenčního zákona jsou pohledávky tříděny do třech skupin (Kozák, 2018).

První skupinou jsou pohledávky za podstatou a pohledávky jim na roveň postavené, které jsou upraveny v § 1721 odst. 3. V tomto případě hovoříme o pohledávkách přednostních, které se nepřihlašují přihláškou. Jsou uplatňovány vyrozuměním insolvenčního správce. Závazný formulář Ministerstva spravedlnosti sloužící k těmto účelům je zveřejněn na portálu www.justice.cz. Pohledávky jsou uspokojovány průběžně v době trvání insolvenčního řízení. Ideálním stavem je jejich uspokojení v době ihned po uplynutí lhůty splatnosti, jsou-li na to finanční prostředky plynoucí z majetkové podstaty. Mezi tyto pohledávky se řadí především náhrada hotových výdajů a odměna předběžného správce, insolvenčního správce, náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora nebo členů věřitelského výboru, náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty dlužníka a jiné. Výčet pohledávek za podstatou je uveden v § 168 insolvenčního zákona.

Ustanovení § 165 odst. 1 upravuje druhou skupinu pohledávek. Těmi jsou pohledávky nepřednostní, které jsou věřiteli v insolvenčním řízení uplatňovány přihláškou. Jedná se o pohledávky vzniklé ještě v době, než bylo rozhodnuto o úpadku. Tyto pohledávky jsou v případě konkursu uspokojovány dle rozvrhového usnesení, v případě reorganizace na základě reorganizačního plánu, který byl schválen, a v oddlužení ve formě plnění splátkového kalendáře.

Třetí skupina je tvořena pohledávkami zajištěných věřitelů, které jsou věřiteli uplatňovány též přihláškou. V tomto případě mají věřitelé právo na přednostní uspokojení jejich zajištěné pohledávky z finančních prostředků získaných zpeněžením zástavy (Hásová, 2018).

Dále existují rovněž pohledávky podřízené a podmíněné. Pro podřízené je charakteristické, že by v rámci procesu jejich uspokojování k takovému uspokojení došlo jen tehdy, pokud by byly nejprve uspokojeny ostatní pohledávky. Lze také de facto hovořit o podřízené pohledávce jako o pohledávce „*juniorní*“, která má vztah k jiné („*seniorní*“) pohledávce. Pro podmíněné pohledávky je pro změnu typické, že jejich vznik je neoddělitelně spjat s nějakou konkrétní podmínkou (Kozák, 2019).

2.2. Insolvenční návrh

Insolvenční řízení je možné zahájit pouze na návrh dlužníka či věřitele, který je adresovaný insolvenčnímu soudu. Insolvenční řízení je zahájeno dnem, kdy je tento návrh doručen věcně příslušnému soudu (§ 97 odst. 1). Tímto (insolvenčním) soudem je chápán krajský soud, tedy soud prvního stupně. V případě nesprávného podání tohoto návrhu u okresního soudu bude insolvenční řízení zahájeno až dnem postoupení tohoto návrhu věcně příslušnému krajskému soudu. V případě podání návrhu věcně příslušnému krajskému soudu, který ale není místně příslušný, je insolvenční řízení zahájeno nehledě na to, kdy je tento návrh postoupen krajskému soudu, který je místně příslušný.

Podvodné návrhy jsou vyloučeny povinností úředně ověřeného podpisu či zaručeného elektronického podpisu osoby, která insolvenční návrh podává.

Oprávnění podat insolvenční návrh má pouze dlužník či věřitel dlužníka. Jedná-li se však o hrozící úpadek (§ 3 odst. 4), právo podat návrh na zahájení insolvenčního řízení má pouze dlužník. Z hlediska obsahové náležitosti návrhu (§ 104 a 105) je podstatné rozlišit, zda je insolvenční řízení zahájeno na návrh dlužníka či jeho věřitele. Nejpozději do dvou hodin od doručení insolvenčního návrhu zveřejní insolvenční soud zahájení insolvenčního řízení

vyhláškou v insolvenčním rejstříku a vyzoomí o něm ihned příslušné orgány státní správy, soudy a další subjekty jmenované v § 102 (Hásová, 2018).

V případě podání insolvenčního návrhu věřitelem je nezbytné, aby byly připojeny listiny, kterými věřitel dokáže existenci své pohledávky za dlužníkem a jeho úpadek. Vhodné je též připojit dokument, který dosvědčuje pohledávku dalšího věřitele. Insolvenční navrhovatel musí také připojit přihlášku pohledávky na předepsaném formuláři.

Pokud podá návrh na zahájení insolvenčního řízení dlužník, insolvenční soud bezodkladně stanoví prozatímní věřitelský výbor (§ 61 odst. 1).

Účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (§ 109) spočívají ve skutečnosti, že již není možné uplatnit žalobou pohledávky a jiných práv týkajících se majetkové podstaty, nicméně je lze uplatnit přihláškou pohledávky do insolvenčního řízení. Co se týče práva na uspokojení ze zajištění, které se týká majetku ve vlastnictví dlužníka či věci, které náleží majetkové podstatě, je možné nově nabýt či uplatnit pouze za podmínek, které stanovuje insolvenční zákon. Jedná se zejména o zajištění pohledávek z úvěrového financování (§ 41). Dalším účinkem zahájení insolvenčního řízení je skutečnost, že již nelze provést výkon rozhodnutí nebo exekuci postihující majetek dlužníka a další majetek náležející do majetkové podstaty, ačkoliv jej lze nařídít.

§ 111 IZ upravuje možnost nakládání s majetkem v průběhu insolvenčního řízení. Dlužník není oprávněn nakládat s majetkovou podstatou od okamžiku, kdy nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení, pokud by toto nakládání zapříčinilo podstatnou změnu skladby, využití či určení majetkové podstaty či by došlo jejímu nezanedbatelnému zmenšení. Ve výjimečných případech může insolvenční soud vydat rozhodnutí o neomezenosti nakládání s majetkovou podstatou dlužníkem či jen částečné omezení. Naopak je zde také možnost omezit dlužníka ještě více (Maršíková, 2014).

2.3. Moratorium

Institut moratoria zavedl IZ z toho důvodu, že rozhodnutí o úpadku je pro podnikatele, který je zároveň dlužníkem krajním řešením. Cílem moratoria je poskytnout dlužníkovi ochranu před jeho věřiteli a možnost vyrovnat se s nimi (například dohodou o narovnání dluhu), než bude prohlášen úpadek, neboť v průběhu moratoria není možné rozhodnutí o úpadku vydat. Dle § 123 IZ lze také ustanovit předběžného správce. O návrhu na vyhlášení moratoria, které musí dlužník podat do 7 dnů od podání insolvenčního návrhu či před zahájením insolvenčního řízení, rozhoduje insolvenční soud. Rozhodnutí musí být vydáno do konce pracovního dne nejbližšího následujícího po dni, kdy soudu takový návrh došel. Soud má dvě možnosti rozhodnutí, buďto vyhlásí moratorium, nebo návrh zamítne. Nárok na podání návrhu na moratorium nemají dle § 115 IZ právnické osoby v likvidaci (Hásová, 2018).

Obsahem návrhu na moratorium musí být mimo obecných náležitostí uvedených v IZ také odůvodnění jeho vyhlášení a písemný souhlas většiny věřitelů s vyhlášením moratoria, jejichž podpisy musí být úředně ověřeny.

Zajímavostí je, že insolvenční zákon dlužníkovi neudává povinnost uvést způsob, jakým hodlá svůj úpadek či hrozící úpadek odvrátit (bulletin-advokacie.cz, 2017).

I v průběhu moratoria mohou věřitelé přihlašovat pohledávky. Účinky těchto kroků ale nastávají až zánikem moratoria (§ 121 odst. 1 IZ) (Hásová, 2018).

Moratorium nabývá účinnosti okamžikem zveřejněním rozhodnutí o vyhlášení moratoria v insolvenčním rejstříku. Doba trvání je uvedena v návrhu na moratorium a nepřekračuje 3 měsíce. Na návrh dlužníka však lze ve specifických případech prodloužit moratorium o dalších 30 dní.

K zániku moratoria dochází uplynutím doby, na kterou bylo vyhlášeno, dále pokud insolvenční soud rozhodne o jeho zrušení, zamítnutím insolvenčního návrhu či pokud je insolvenční řízení zastaveno. Ke zrušení moratoria insolvenčním soudem může dojít v případě, že ho navrhne většina věřitelů či pokud dlužník uvede v návrhu na moratorium nepravdivé údaje nebo sledoval nepoctivý záměr (Winterová, 2011).

3. Věřitelské orgány

Skutečnost, že v některých řízeních může vystupovat velké množství věřitelů, a také předpoklad, že v insolvenčním řízení by měli být věřitelé uspokojováni kolektivně, vedla k zavedení zvláštních procesních subjektů, tedy věřitelských orgánů. Účelem, za kterým jsou v insolvenčním řízení věřitelské orgány vytvářeny, je především ochrana společného zájmu věřitelů, možnost zasahovat do průběhu insolvenčního řízení a spolupráce s ostatními procesními subjekty.

Postavení věřitelských orgánů, vztahy mezi nimi, jejich působnost, způsob hlasování, povinnosti a postup insolvenčního soudu upravuje insolvenční zákon v §§ 46-68 (Hásová, 2018).

Jak praxe ukázala, v insolvenčním řízení se především jedná o zájmy věřitelů, a pokud chtějí dosáhnout maximálního uspokojení svých pohledávek, musí se na insolvenčním řízení aktivně podílet. Z tohoto důvodu byla posílena role a postavení věřitelského orgánu, a to jak vůči insolvenčnímu správci, tak i vůči soudu. Mezi nejdůležitější nová oprávnění je možné zařadit možnost nahlížet do dlužníkovy účetnictví nebo daňové evidence či do dlužníkových písemností ve stejném rozsahu jako insolvenční správce atd. (bulletin-advokacie.cz, 2017).

Dle IZ jsou stanoveny tyto základní typy věřitelských orgánů:

- a) schůze věřitelů (nejvyšší orgán) a
- b) věřitelský výbor (50 a více věřitelů) nebo
- c) zástupce věřitelů (při nižším počtu přihlášených věřitelů) (Maršíková, 2014).

3.1. Schůze věřitelů a její pravomoc

Schůze věřitelů je základním věřitelským orgánem. Její kompetence jsou určeny insolvenčním zákonem a věřitelé zde uplatňují svůj vliv na průběh insolvenčního řízení. Základním oprávněním schůze věřitelů je dle ustanovení § 46 IZ:

- a) volba a možnost odvolat členy věřitelského výboru a jeho náhradníků nebo zástupce věřitelů;
- b) rozhodování o tom, zda ponechat ve funkci prozatímní věřitelský výbor;
- c) právo na vyhrazení čehokoliv, co spadá do působnosti věřitelských orgánů.

Schůze věřitelů je svolávána a řízena pouze insolvenčním soudem. Schůzi věřitelů svolá insolvenční soud:

- a) z vlastní iniciativy (v případě, že takový postup shledá důvodným či proto, že mu to IZ ukládá: po rozhodnutí o úpadku podle ustanovení § 137 odst. 1 IZ, k projednání reorganizačního plánu podle ustanovení § 344 odst. 1 IZ apod.), anebo
- b) na návrh
  - i. insolvenčního správce,
  - ii. věřitelského výboru nebo
  - iii. alespoň 2 věřitelů, jejichž pohledávky počítané dle výše (§ 49 odst. 1) dosahují alespoň desetiny přihlášených pohledávek.

Schůze věřitelů se mají právo účastnit i dlužník a insolvenční správce.

Vznes-li dlužník požadavek na svolání schůze věřitelů, insolvenční soud nemá žádnou povinnost tuto schůzi svolávat. Pokud se soud rozhodne vyhovět a schůzi věřitelů svolá, stane se tak do třiceti dnů od doby, kdy byl soud o svolání požádán (Maršíková, 2014).

Dle ustanovení § 47 odst. 1 musí být schůze věřitelů svolána do třiceti dnů po tom, co byl insolvenční soud o její svolání požádán (v případě že není navrhnout pozdější termín

konání). Zásadní význam má skutečnost, že schůze věřitelů je svolávána a také řízena ze strany insolvenčního soudu. Insolvenční soud přitom může schůzi věřitelů svolat jak z vlastní iniciativy, tak i na návrh insolvenčního správce, popř. i věřitelského výboru anebo alespoň dvou různých věřitelů, pokud pohledávky těchto věřitelů zároveň odpovídají alespoň jedné desetině všech pohledávek, pokud není úpadek řešen cestou oddlužení. V případě, že dochází k řešení úpadku prostřednictvím oddlužení, může svolání schůze věřitelů iniciovat nadpoloviční většina věřitelů za předpokladu, že jejich pohledávky zároveň odpovídají nadpoloviční většině pohledávek. Okruh subjektů, které jsou oprávněny navrhnout svolání věřitelské schůze, je v insolvenčním zákoně vymezen taxativně. To znamená, že jej nelze dále rozšiřovat nad rámec subjektů, které zákon výslovně zmiňuje, na druhou stranu okruh subjektů je konstruován poměrně široce. Za zmínku stojí fakt, že s ohledem na skutečnost, že dlužník nepatří mezi subjekty, které mohou iniciovat svolání věřitelské schůze, nemá jeho iniciativa v této oblasti žádný význam (pokud by např. sám dlužník usiloval o tom, aby byla schůze věřitelů svolána). Insolvenční soud má povinnost svolat věřitelskou schůzi do třiceti dnů ode dne, kdy byl o její svolání požádán, výjimkou jsou případy, kdy byl požadován pozdější termín konání věřitelské schůze, nicméně i tak je nutné svolat první věřitelskou schůzi nejpozději do tří měsíců (výjimkou jsou případy, kdy je úpadek řešen prostřednictvím oddlužení). Jak již bylo zmíněno, insolvenční soud musí schůzi věřitelů nejen svolat, ale také řídit. Ačkoliv to ze zákona výslovně ne plyne, má se za to, že by ji měl řídit vždy soudce. (Hásová, 2018).

Dle pravidla obsaženém v ustanovení § 72 odst. 3 IZ musí být i v tomto případě předvolání účastníků k insolvenčnímu soudu formou vyhlášky zveřejněno minimálně 15 dní před termínem, kdy se má jednání či jiný úkon insolvenčního soudu konat.

V případě, že věřitel opakovaně podá nedůvodný návrh na svolání schůze věřitelů, má povinnost ostatním věřitelům na jejich žádost uhradit jim náklady vzniklé jejich účastí na schůzi věřitelů, která se konala na jeho návrh. Tomuto věřiteli je insolvenčním soudem uloženo zaplatit také paušální částku na náhradu nákladů, které jsou spojené s projednáním nedůvodného návrhu na svolání schůze věřitelů, a to ve výši 5000 Kč (Maršíková, 2014, § 48 odst. 2 IZ).

Schůze věřitelů se mohou v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 IZ zúčastnit:

- a) přihlášení věřitelé,
- b) dlužník,
- c) insolvenční správce,
- d) státní zastupitelství, pokud se účastní insolvenčního řízení
- e) odborová organizace, která u dlužníka (má-li zaměstnance) působí; působí-li u dlužníka vedle sebe více odborových organizací, má toto právo odborová organizace nebo sdružení odborových organizací s největším počtem členů, nedohodnou-li se odborové organizace působící u dlužníka jinak.

Insolvenční soud zveřejní vyhláškou oznámení o svolání schůze věřitelů. Tato vyhláška musí obsahovat dle ustanovení § 48 odst. 1 IZ:

- a) předmět jednání,
- b) místo a
- c) termín konání schůze.

Na schůzi věřitelů je možné projednávat dle ustanovení § 48 odst. 2 IZ pouze předmět jednání, který je uvedený v oznámení o svolání. Pokud však budou přítomni všichni věřitelé, je zde možnost, aby se usnesli na dalším předmětu jednání (věřitel, který hlasuje písemně, se za tímto účelem nepovažuje za přítomného).

Předmětem první schůze věřitelů je dle ustanovení § 48 odst. 2 IZ:

- a) volba věřitelského výboru,
- b) usnesení věřitelů o tom, zda dojde k odvolání ustanoveného insolvenčního správce a eventuálně volba nového insolvenčního správce (ustanovení § 29 odst. 1 IZ),
- c) zpráva insolvenčního správce o jeho dosavadním konání (v případě, že se schůze koná po přezkumném jednání),
- d) zpráva o dosavadní činnosti prozatímního věřitelského výboru (byl-li ustanoven),
- e) způsob řešení dlužníkovy úpadku (jestliže o něm insolvenční soud ještě nerozhodl) (Maršíková, 2014).

3.2. Složení, hlasování a přijímání rozhodnutí

Věřitelé, kteří jsou členy schůze věřitelů, mají hlasovací právo. Aby bylo usnesení schůze věřitelů platné, vyžaduje se prostá většina hlasů přítomných či řádně zastoupených věřitelů, jejichž hlasy jsou počítány dle výše jejich pohledávek. Platí zde pravidlo, že každé 1 Kč pohledávky odpovídá 1 hlas. Často se tak v praxi stává, že přijetí či nepřijetí usnesení schůze je závislé pouze na jednom věřiteli, jehož pohledávky činí více jak polovinu všech pohledávek (například banka).

Insolvenční zákon poskytuje dvě možná opatření proti tomuto stavu:

1. Insolvenční soud je oprávněn zrušit usnesení schůze věřitelů odporující společnému zájmu věřitelů, avšak i zde platí výjimky (§ 54 odst. 1 IZ). Insolvenční soud je v této situaci omezen podáním návrhu insolvenčním správcem či věřitelem na toto rozhodnutí o zrušení.
2. Je možné stanovit vyšší hranici pro přijetí usnesení schůze věřitelů, například absolutní většina rozhoduje o způsobu řešení úpadku, jako i o osobě insolvenčního správce (Kotoučová, 2010).

Za přítomné věřitele se považují i ti věřitelé, kteří se sice nedostavili osobně, nicméně byli na schůzi věřitelů řádně zastoupeni (např. ze strany advokáta anebo i jiného subjektu). Řádně zmocněný zástupce je pak za věřitele oprávněn činit veškeré úkony, ke kterým je v rámci věřitelské schůze oprávněn samotný věřitel (Hásová, 2018). Zde se tedy nabízí další možnost, jak bránit tomu, aby hlasování proběhlo v kompetenci jednoho nejvýznamnějšího věřitele. Pokud je věřitelů více, je vhodné v případech, kdy se věřitel nemůže dostavit osobně, alespoň zmocnit například jinou osobu, aby na věřitelskou schůzi šla a práva vykonávala. Pochopitelně pokud majoritní věřitel disponuje skutečně většinou pohledávek (např. více než 50 %), nemá ani tato skutečnost valný dopad, nicméně využití zmocnění je možné doporučit, pokud má věřitel zájem na ovlivnění průběhu insolvenčního řízení, nicméně nemá například čas nebo možnost se dostavit osobně.

Náleží-li přihlášená pohledávka více věřitelům, musí se mezi sebou domluvit, kdo z těchto osob bude vykonávat práva s ní spojená. V případě, že se nedohodnou, vykonává

tato práva každý samostatně v souladu se svým dílem pohledávky. Pro účely hlasování náleží každému věřiteli stejný díl pohledávky (Hásová, 2014).

Důležité je, že není neobvyklé, že pohledávka některých věřitelů je sporná anebo doposud nedošlo k jejímu zjištění. V takovém případě je samozřejmě otázkou, zda je věřitel oprávněn na schůzi věřitelů hlasovat. Rozhodnutí o této otázce náleží výlučně do kompetence insolvenčního soudu, který rozhoduje buď v návaznosti na seznam přihlášených pohledávek anebo na návrh některého z věřitelů, popř. i na návrh dlužníka. V současné době je také požadováno, aby v případě, že má být takové rozhodnutí přijímáno, byly návrhy na něj doručeny soudu alespoň sedm dní před dnem konání schůze věřitelů. Důležité je, že se jedná o rozhodnutí, které je realizováno v rámci dohlédací činnosti insolvenčního soudu, což fakticky znamená, že proti takovému rozhodnutí se nelze bránit prostřednictvím opravného prostředku. Zároveň přitom platí, že rozhodnutím v této věci není insolvenční soud vázán pro případ dalších schůzí věřitelů, vztahuje se jen k té konkrétní schůzi věřitelů, kde bylo rozhodnutí přijato (Hásová, 2018).

Z ustanovení § 53 odst. 1 IZ pak dále vyplývá rovněž skutečnost, že za předpokladu, že je věřitel blízkou osobou dlužníka anebo se jedná o podnik, který s dlužníkem utváří koncern, je věřiteli na schůzi věřitelů zakázáno hlasovat, pokud ze zákona výslovně neplyne opak. Zákon přitom stanoví, že pokud se jedná o řešení úpadku prostřednictvím reorganizace, kdy se hlasuje o reorganizačním plánu, má věřitel možnost hlasovat za podmínky, že byl reorganizační plán předložen osobou odlišnou od dlužníka i od věřitele. Dále zákon zapovídá účast věřitele v hlasování o věcech, jichž se účastní, popř. jich má být stranou, pokud se jedná o otázky, které zákon výslovně vyjmenovává, a to konkrétně o: *„nabývání majetku anebo jiného plnění z majetkové podstaty, právní jednání ohledně práva, které je anebo může být součástí majetkové podstaty, incidenční spor, popř. o rozhodnutí o hlasovacím právu.“*

Výše zmíněná pravidla, kdy je věřiteli zakazováno hlasovat na věřitelské schůzi, jsou však do určité míry modifikována, a to kupříkladu prostřednictvím ustanovení § 53 odst. 4 a odst. 5 IZ, kde je řečeno, že v případě okolností, které jsou hodné zvláštního zřetele, je insolvenční soud oprávněn povolit hlasování věřitele, který by jinak s ohledem na předchozí ustanovení byl z hlasování vyloučen, a to za podmínky, že nehrozí střet zájmů, přičemž podmínkou takového rozhodnutí je podání návrhu a slyšení insolvenčního správce v této věci

ze strany soudu. Podmínkou pak je, že takové hlasování není v rozporu se společnými zájmy věřitelů. Dalším případem, kdy může soud z hlasování jinak vyloučeného věřitele povolit, je případ, kdy takovou situaci vyžaduje ochrana společných zájmů věřitelů, není zde střet zájmu, bylo takové rozhodnutí navrženo a soud k věci vyslechl insolvenčního správce.

3.3. Věřitelský výbor a zástupce věřitelů

Druhým typem věřitelského orgánu je věřitelský výbor, případně zástupce věřitelů. Je-li přihlašujících věřitelů více než 50, je povinností schůze věřitelů ustanovit věřitelský výbor (§ 56 odst. 1 IZ). Schůze věřitelů však může namísto tohoto výboru zvolit pouze zástupce věřitelů, a to v těchto případech:

- a) je-li přihlášených věřitelů pouze 50 či méně nebo
- b) je-li řešením úpadku pouze nepatrný konkurz nebo oddlužení (§ 56 odst. 3 a § 68 IZ).

Z důvodové zprávy k Revizní novele¹ vyplývá, že u oddlužení se často nedařilo sestavit věřitelský výbor. Věřitelé totiž neměli o členství ve věřitelském výboru zájem, a tak bylo v § 56 odst. 3 zavedeno nové pravidlo, které říká, že i když půjde o insolvenční řízení s více než 50 věřiteli při nepatrném konkurzu nebo oddlužení není volba věřitelského výboru povinná.

Věřitelský výbor má vykonávat běžné činnosti věřitelských orgánů a má chránit společné zájmy věřitelů (§ 2 písm. j). Pro naplnění účelu insolvenčního řízení musí věřitelský výbor spolupracovat s insolvenčním správcem (viz § 1 a § 58 odst. 1 IZ). V ustanovení § 58 odst. 2 IZ je uveden výčet působnosti věřitelského výboru. Z toho plyne, že věřitelský výbor především:

- a) vykonává dohled nad činnostmi insolvenčního správce
- b) poskytuje podporu insolvenčnímu správci při jeho činnosti

---

¹ Revizní novelou se pro účely této práce rozumí novela insolvenčního zákona provedené prostřednictvím zákona č. 31/2019 Sb. s účinností od 1. 6. 2019.

- c) uděluje insolvenčnímu správci či dlužníkovi souhlas k uzavírání smluv o úvěrovém financování
- d) schvaluje průběžně správnost hotových výdajů a nákladů spojených s udržováním a správou majetkové podstaty.
- e) může nahlížet do dlužníkovy účetnictví nebo evidence vedené podle zvláštních předpisů
- f) může rozhodnout o ověření řádné nebo mimořádné účetní závěrky auditorem
- g) může nahlížet do dlužníkových písemností ve stejném rozsahu jako insolvenční správce.
- h) plní úkoly stanovené tímto zákonem, nebo úkoly uložené insolvenčním soudem
- i) je oprávněn podávat insolvenčnímu soudu návrhy týkající se průběhu insolvenčního řízení

Věřitelský výbor má nejméně 3 a nejvíce 7 členů. O jejich počtu rozhoduje schůze věřitelů. Každý člen může mít jednoho nebo více náhradníků. Výborem zvolený předseda svolává a řídí schůzi výboru. Náhradníci v určeném pořadí zastupují členy výboru. Rozhoduje většina hlasů členů či náhradníků. Při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedy. Věřitelský výbor se schází z vlastní iniciativy nebo na základě svolání investičním správcem, příp. soudem. Věřitelský výbor je usnášeníschopný, pouze pokud je přítomna nadpoloviční většina členů nebo jejich náhradníků.

Ve věřitelském výboru musí být zastoupeny dvě skupiny věřitelů, a to zajištění a nezajištění, přičemž nezajištěných věřitelů musí být nejméně tolik jako zajištěných.

Věřitel může sám sebe navrhnout a volit do funkce člena nebo náhradníka věřitelského výboru. Volbu a odvolání členů výboru potvrzuje insolvenční soud. Působí-li u dlužníka odborová organizace má právo se zúčastnit jednání věřitelského výboru s hlasem poradním (Hásová, 2014).

Členem a náhradníkem výboru mohou být fyzické i právnické osoby. Právnická osoba musí insolvenčnímu soudu oznámit fyzickou osobu, která bude jejím jménem jednat. Negativní vymezení členů a náhradníků výboru obsahuje § 59 odst. 2 a 3 IZ. Členy nebo náhradníky výboru nemohou být osoby, u nichž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti. Jedná se zejména o osoby dlužníkovi blízké, o vedoucí zaměstnance dlužníka, nebo o jeho společníky, případně osoby tvořící s dlužníkem koncern (Hásová, 2014). Členové a náhradníci výboru odpovídají za škodu či újmu, kterou způsobili porušením svých povinností, neodborným výkonem své funkce (Maršíková, 2014).

Práva spojená s výkonem funkce člena (náhradníka) výboru definuje § 60 IZ. Tito pak mají právo na náhradu výdajů spojených s výkonem funkce a na přiměřenou odměnu, jejíž výši určí insolvenční soud.

Vedle standardního věřitelského výboru je možné identifikovat rovněž prozatímní věřitelský výbor, který se nevyužívá ve všech případech, ale jen v některých, pokud je jeho užití vhodné a účelné s ohledem na skutečnost, že není možné ihned sestavit věřitelský výbor. Prozatímní věřitelský výbor se ustanovuje do doby, než dojde k ustanovení věřitelského výboru a jeho náhradníků. Ustanovit jej dle zákona lze ještě před první schůzí věřitelů. Jedná se o institut, který má zajistit, že úkoly svěřené věřitelskému výboru bude někdo vykonávat. Praxe totiž ukazuje, že v mnoha případech nemají věřitelé v insolvenčním řízení zájem se na činnosti věřitelských orgánů podílet a jsou pasivní, například proto, že předpokládají, že se jim stejně nepodaří vymoci podstatnou část pohledávek, čímž nemají zájem být aktivní v insolvenčním řízení, trávit tím čas a vynakládat energii, popř. finance. Proto byl do zákona implementován institut prozatímního věřitelského výboru. Prozatímní věřitelský výbor je jmenován insolvenčním soudem. Věřitelský výbor či některého z členů může insolvenční soud odvolat. Tuto pravomoc má schůze věřitelů. Jestliže v průběhu insolvenčního řízení poklesne počet členů věřitelského výboru na méně než 3, vykonává jeho působnost, a to až do doby doplnění početního minima členů, insolvenční soud (Hásová, 2018).

4. Úpadek a způsoby jeho řešení

Znakem úpadku je dle insolvenčního zákona mnohost věřitelů, což znamená, že dlužník má více než jednoho věřitele. Výše závazků dlužníka vůči věřitelům zde není podstatná a nemusí být ani přesně vyčíslena. Podmínkou je pouze důkaz, že tento závazek existuje. Není nutné, aby pohledávky věřitelů byly vykonatelné, tzn. například přiznané pravomocným rozhodnutím správního orgánu či soudu. V úpadku se dlužník může ocitnout následkem platební neschopnosti, či může být předlužen. U obou forem úpadku je základní podmínkou mnohost věřitelů.

Dle insolvenčního zákona se dlužník, jímž může být jak právnická, tak i fyzická osoba, nachází ve formě *platební neschopnosti* v případě, že má peněžité závazky po splatnosti déle než 30 dnů a tyto závazky není schopen pro nedostatek svých peněžních prostředků objektivně plnit. Dále také v případě, že je dlužník schopen z výkonu rozhodnutí či z exekuce uspokojit splatnou peněžitou pohledávku jen zčásti. O úpadku nelze mluvit v případě neochoty dlužníka plnit své závazky například v případě sporných závazků či sporů s věřiteli. Dále se v souladu s aktuálním znění IZ má za to, že dlužník není schopen plnit své závazky (tj. nachází se v platební neschopnosti) rovněž v případě, kdy došlo z jeho strany k zastavení podstatné části plateb vlastních peněžitých závazků, dále také v případě, kdy neplní závazky delší dobu než tři měsíce po splatnosti, uspokojení některého ze závazků nelze dosáhnout ani prostřednictvím výkonu rozhodnutí anebo exekuce, popř. dlužníkovi byla uložena povinnost předložit insolvenčnímu soudu seznamy dle ustanovení § 104 odst. 1 IZ, nicméně dlužník tuto povinnost nesplnil (Kozák, 2019).

Převyšuje-li souhrn závazků hodnotu majetku dlužníka, jedná se o *předlužení*. To může nastat pouze u dlužníků právnických osob či u podnikajících fyzických osob stejně jako u fyzických osob nepodnikatelů. Ke stanovení hodnoty dlužníkovy předlužení je nutné posoudit souhrn všech dlužníkových závazků, a to včetně těch nesplatných, v poměru k hodnotě jeho majetku. Pokud souhrn závazků převyšuje majetek, je dlužník předlužen. Přihlíží se také k další správě dlužníkovy majetku, nejčastěji se jedná o výnosy z nájemného, dividendy či úroky. V případě, že lze odůvodněně očekávat, že dlužník bude pokračovat v provozu podniku, přihlíží se také k očekávanému zisku (Maršíková, 2011).

Dlužník může podat návrh na insolvenční řízení nejen v situaci, kdy se ocitl v úpadku, ale i v případě, kdy mu úpadek teprve hrozí. O hrozící úpadek se jedná tehdy, lze-li s ohledem na všechny okolnosti důvodně očekávat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků (Businessinfo.cz, 2019).

Rozhodnutí o úpadku dále vyústí v rozhodnutí o způsobu jeho řešení, kterým je konkurs, reorganizace, oddlužení či zvláštní způsoby řešení úpadku určené pro určité subjekty, nebo určité druhy případů.

§ 3 Úpadek

„(1) Dlužník je v úpadku, jestliže má

a) více věřitelů a

b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a

c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen "platební neschopnost").

(2) Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže

a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo

b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo

c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo

d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

(3) Má se za to, že dlužník, který je podnikatelem a vede účetnictví, je schopen plnit své

peněžité závazky, jestliže rozdíl mezi výší jeho splatných peněžitých závazků a výší jeho disponibilních prostředků (dále jen "mezera krytí") stanovený ve výkazu stavu likvidity podle prováděcího právního předpisu představuje méně než desetinu výše jeho splatných peněžitých závazků, anebo pokud výhled vývoje likvidity sestavený podle prováděcího právního předpisu osvědčuje, že mezera krytí klesne v období, na které se výhled vývoje likvidity sestavuje, pod jednu desetinu výše jeho splatných peněžitých závazků. Výkaz stavu likvidity anebo výhled vývoje likvidity musí být sestavené v souladu s požadavky, které stanoví prováděcí právní předpis, auditorem, znalcem nebo osobou, která se zabývá ekonomickým poradenstvím v oblasti insolvenčí a restrukturalizací a splňuje požadavky stanovené prováděcím právním předpisem.

(4) Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.

(5) O hrozící úpadek jde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků”
(§ 3 IZ).

4.1. Způsoby řešení úpadku

Rozhodnutím o způsobu řešení úpadku se rozumí rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, rozhodnutí o povolení reorganizace a rozhodnutí o povolení oddlužení.

§ 4 Způsob řešení úpadku

(1) Způsobem řešení úpadku nebo hrozícího úpadku dlužníka v insolvenčním řízení (dále jen "způsob řešení úpadku") se rozumí

- a) *konkurs,*
- b) *reorganizace,*
- c) *oddlužení a*
- d) *zvláštní způsoby řešení úpadku, které tento zákon stanoví pro určité subjekty nebo pro určité druhy případů.*

(2) *Rozhodnutím insolvenčního soudu o způsobu řešení úpadku se rozumí,*

- a) *jde-li o konkurs nebo o některý ze zvláštních způsobů řešení úpadku, rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka (dále jen "rozhodnutí o prohlášení konkursu"),*
- b) *jde-li o reorganizaci, rozhodnutí o povolení reorganizace a*
- c) *jde-li o oddlužení, rozhodnutí o povolení oddlužení.*

4.2. Konkurs

Dle § 244 Konkurs je způsob řešení úpadku spočívající v tom, že na základě rozhodnutí o prohlášení konkursu jsou zjištěné pohledávky věřitelů zásadně poměrně uspokojeny z výnosu zpeněžení majetkové podstaty s tím, že neuspokojené pohledávky nebo jejich části nezanikají, pokud zákon nestanoví jinak.

V tomto případě je dlužník následkem prohlášení konkursu zcela připraven o možnost disponovat s majetkem, který tvoří majetkovou podstatu. Insolvenční správce tento majetek zpeněží a z jeho výnosu jsou zásadně poměrně uspokojeny zjištěné pohledávky věřitelů.

Do majetkové podstaty se řadí majetek dlužníka, spoluvlastnické podíly na majetku a majetek ve společném jmění manželů. Insolvenční zákon stanovuje podmínky, za kterých je do majetkové podstaty zahrnut i majetek třetích osob, a to v případě, že se těchto věcí dlužník zbavil neúčinnými právními úkony.

Do majetkové podstaty není zahrnut majetek, který dlužník používá k uspokojování hmotných potřeb svých či své rodiny a plnění pracovních úkolů.

Všeobecným pravidlem při uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postaveným je jejich hrazení kdykoliv v průběhu insolvenčního

řízení, ideálně pak ve lhůtách jejich splatnosti. V praxi však dochází k situaci, kdy přednostní pohledávky nemohou být pro velké množství případů uspokojeny bezodkladně. Důvodem je, že často po prohlášení konkursu ještě nemá insolvenční správce k dispozici finanční prostředky, jelikož majetek ještě nebyl zpeněžen. V jiném případě, kdy již správce finanční prostředky bude mít, je nebude moci použít na přednostní pohledávky, protože přednostní nárok na tento výtěžek budou mít zajištění věřitelé (Maršíková, 2014).

Věřitel má možnost podat insolvenční návrh stejně jako může navrhnout, aby byl úpadek dlužníka řešen konkursem. Pokud se týká úlohy věřitelů v případě řešení úpadku konkursem, je třeba zmínit, že pokud se věřitel nestal účastníkem insolvenčního řízení, je jeho možnost uplatnit práva vůči dlužníkovi stejně jako u věřitelů, kteří se stali součástí insolvenčního řízení, omezená. Mnohá rozhodnutí insolvenčního soudu jsou přitom podmíněna vyjádřením věřitelského výboru, čímž mají věřitelé poměrně velkou možnost působit na insolvenční řízení a jeho vývoj (Hásová, 2018).

4.3. Oddlužení

§ 389

„(1) Dlužník může insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jeho úpadek nebo jeho hrozící úpadek řešil oddlužením, jde-li o

- a) právnickou osobu, která podle zákona není považována za podnikatele a současně nemá dluhy z podnikání, nebo
- b) fyzickou osobu.

(2) Dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, jestliže

- a) s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde; platí, že věřitel souhlasí, pokud nejpozději spolu s přihláškou své pohledávky výslovně nesdělí, že s řešením úpadku oddlužením nesouhlasí, a toto své stanovisko odůvodní, nebo

- b) jde o pohledávku věřitele, která zůstala neuspokojena po skončení insolvenčního řízení, ve kterém insolvenční soud zrušil konkurs na majetek dlužníka podle § 308 odst. 1 písm. c) nebo d), anebo
- c) jde o pohledávku zajištěného věřitele.

(3) Jiná osoba než dlužník není oprávněna návrh na povolení oddlužení podat.“

§ 390

(1) Návrh na povolení oddlužení musí dlužník podat spolu s insolvenčním návrhem. Podá-li insolvenční návrh jiná osoba, lze návrh na povolení oddlužení podat nejpozději do 30 dnů od doručení insolvenčního návrhu dlužníku; o tom musí být dlužník při doručení insolvenčního návrhu poučen.

(2) Podáním návrhu na povolení oddlužení nejsou dotčeny účinky spojené s nařízením předběžného opatření insolvenčním soudem.

(3) Návrh na povolení oddlužení podaný opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, insolvenční soud odmítne rozhodnutím, které doručí dlužníku, osobě, která takový návrh podala, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání může podat pouze osoba, která takový návrh podala.

A následující.

Oddlužení je možností řešení úpadku pro dlužníka, který je fyzickou či právnickou osobou, která není podnikatelem. Dlužník nemůže být podnikatelem z pohledu předpisů o živnostenském podnikání. V případě, že dlužník vlastní živnostenský list, je podmínkou minimálně přerušení provozování živnosti. Dále by dlužník neměl mít žádné dluhy z podnikání, v poslední době je však výklad shovívavější ve výkladu definice dlužník – nepodnikatel a malé dluhy z dřívějšího podnikání v současnosti nemusí být bariérou řešení úpadku dlužníka oddlužením.

Další podmínkou vztahující se k oddlužení je poctivý úmysl dlužníka. Z toho vyplývá, že skutečností zabraňující povolení oddlužení by bylo, že byl dlužník v posledních pěti letech před zahájením insolvenčního řízení pravomocně odsouzen pro trestný čin hospodářské či

majetkové povahy či probíhalo insolvenční řízení, ve kterém byl řešen úpadek tohoto dlužníka (Maršíková, 2011; Maršíková 2014).

Věřitel je v případě oddlužení subjektem, který může podat pouze insolvenční návrh, není ovšem oprávněn navrhnout oddlužení jako způsob řešení úpadku. Z pohledu věřitelů je v rámci oddlužení především nezbytné, aby včas přihlásili své pohledávky do insolvenčního řízení, čímž se také mají možnost účastnit schůze věřitelů a stát se členy výboru věřitelů a ovlivňovat touto cestou průběh insolvenčního řízení. V případě, že se vyskytne pochybnost o tom, zda je dlužník oprávněn navrhnout povolení oddlužení, je nutné, aby insolvenční soud na schůzi věřitelů tuto skutečnost dostatečně prozkoumal. Zde pak mají věřitelé možnost prostřednictvím projednání způsobu a otázky povolení oddlužení stejně jako prostřednictvím vlastního hlasování projevit svůj postoj k oddlužení jako možnosti řešení úpadku dlužníka. (Kozák, 2019).

Je třeba zmínit, že s ohledem na skutečnost, že aktuální právní úprava spíše degraduje postavení věřitelů, nemusí být vždy věřitelé oddlužení nakloněni. Záleží však primárně na konkrétní situaci daného dlužníka, například pokud není možnost vymoci více prostředků konkursem. Reorganizace nepřipadá v úvahu, je pochopitelné, že věřitelé budou navzdory ne zcela optimálnímu postavení hlasovat spíše pro oddlužení.

4.4. Reorganizace

Přípustnost reorganizace

§ 316

(1) Reorganizací se rozumí zpravidla postupné uspokojování pohledávek věřitelů při zachování provozu dlužníkovy podniku, zajištěné opatřeními k ozdravení hospodaření tohoto podniku podle insolvenčním soudem schváleného reorganizačního plánu s průběžnou kontrolou jeho plnění ze strany věřitelů.

(2) Reorganizací lze řešit úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka, který je podnikatelem; reorganizace se týká jeho podniku.

(3) *Reorganizace není přípustná, je-li dlužníkem právnická osoba v likvidaci, obchodník s cennými papíry nebo osoba oprávněná k obchodování na komoditní burze podle zvláštního právního předpisu.*

(4) *Reorganizace je přípustná, jestliže celkový roční úhrn čistého obratu dlužníka podle zvláštního právního předpisu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu dosáhl alespoň částku 50000000 Kč, nebo zaměstnává-li dlužník nejméně 50 zaměstnanců v pracovním poměru; ustanovení odstavce 3 tím není dotčeno.*

(5) *Jestliže dlužník společně s insolvenčním návrhem nebo nejpozději do rozhodnutí o úpadku předložil insolvenčnímu soudu reorganizační plán přijatý alespoň polovinou všech zajištěných věřitelů počítanou podle výše jejich pohledávek a alespoň polovinou všech nezajištěných věřitelů počítanou podle výše pohledávek, omezení podle odstavce 4 se nepoužije.*

(6) *Jde-li o insolvenční návrh věřitele a dlužník před rozhodnutím o úpadku požádá o prodloužení lhůty k předložení reorganizačního plánu podle odstavce 5, insolvenční soud v rozhodnutí o úpadku prodlouží tuto lhůtu nejdéle o 30 dnů.*

Dle insolvenčního zákona je možné zvolit reorganizaci jako způsob řešení úpadku dlužníka, kterým je podnikatel za splnění alespoň jedné z následujících podmínek: Celkový obrat dlužníka za poslední účetní období, které předcházelo insolvenčnímu návrhu dosáhl částky alespoň 50 mil. Kč či dlužník má minimálně 50 zaměstnanců.

Reorganizace není možná pro dlužníka – právnickou osobu v likvidaci, osobu s oprávněním k obchodování na komoditní burze či pro obchodníka s cennými papíry (Hásová, 2018, Maršíková, 2014).

§ 5 Zásady insolvenčního řízení

Insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách:

a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů;

b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti;

c) nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce;

d) věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

Z pohledu věřitele je pak ve vztahu k reorganizaci nutné zmínit, že věřitel může podat jak insolvenční návrh, tak i návrh na povolení reorganizace, čímž má poměrně široká dispoziční práva s insolvenčním řízením. Limitem však často bývá, že věřitel obvykle není příliš informován o tom, jaký je interní stav dlužníka, tudíž může také těžko odhadnout, zda by reorganizace mohla být úspěšná, popř. jak ji realizovat, čímž je častější, že návrh na povolení reorganizace jako způsob řešení oddlužení podávají dlužníci. Oprávnění věřitele v případě reorganizace jsou poměrně široká také proto, že záleží na věřitelích, zda bude reorganizace povolena, protože tuto skutečnost musí odhlasovat právě věřitelé. Velkou výhodou věřitelů u reorganizace je rovněž právo na průběžnou kontrolu, která je obvykle vykonávána věřitelským výborem (Hásová, 2018).

5. Praktická část

V rámci praktické části diplomové práce je pozornost věnována případové studii společnosti, která se ocitla v úpadku a insolvenčním řízení. Společnost si nepřála být jmenována, proto je dále označována jen jako společnost „XY“. Pozornost je věnována celému insolvenčnímu řízení, nicméně důraz je kladen právě na věřitelské orgány a jejich právní postavení a kompetence, které jsou primárně tématem této práce. Na počátku je navíc pozornost věnována rovněž představení samotné společnosti, které je rovněž důležité pro pochopení veškerých souvislostí.

5.1 Představení společnosti XY

Společnost XY má právní formu společnosti s ručením omezeným. Založena byla v roce 2004 a sídlí v Praze. Původně její základní kapitál činil 200 000 Kč, nicméně posléze byl navýšen na 12 700 000 Kč, což svědčí o tom, že v určitém období se společnosti velmi dařilo. V současnosti má společnost dva společníky, kterými jsou jiné právnické osoby, a jednoho jednatele, který je původním zakladatelem společnosti. Z hlediska předmětu podnikání je možné říci, že společnost se zaměřuje na pronájem a půjčování věcí movitých a rovněž na maloobchod s motorovými vozidly a jejich příslušenstvím. Z právního hlediska je dále relevantní, že se společnost podřídila právnímu režimu dle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (Justice.cz, 2020).

Obecně je možné říci, že společnost je součástí světové franchisové sítě zaměřené na správu, nákup a prodej vozidel stejně jako otázky jejich financování, kdy společnost usiluje o poskytnutí co největších úspor svým zákazníkům. Ačkoliv se v minulosti společnosti poměrně dařilo, v současné době její české webové stránky nefungují a hodnocení na internetu jsou spíše negativní. Lze tedy usuzovat na skutečnost, že společnosti se v určité fázi podnikání na českém trhu přestalo dařit, což nakonec vyústilo až v insolvenční řízení.

5.2 Základní údaje o insolvenčním řízení společnosti XY

Za účelem jednodušší orientace v celém insolvenčním řízení, které je poměrně složitou a dlouhodobou záležitostí, je potřeba uvést na počátku alespoň základní údaje o tom, jak se celá situace v případě společnosti XY vyvíjela. Předně je třeba zmínit, že insolvenční návrh podala sama společnost XY, jednalo se tedy o dlužnický insolvenční návrh, který byl insolvenčnímu soudu, jímž je Městský soud v Praze, doručen 11. 9. 2017. Do obchodního rejstříku byla tato skutečnost zaznamenána o den později, tedy 12. 9. 2017. Účinky podání insolvenčního návrhu přitom nastaly již 11. 9. 2017, a to v 8 hodin a 43 minut (Justice.cz, 2020).

Insolvenční návrh, který společnost sama na sebe podala, byl rovněž spojen s návrhem na prohlášení konkursu. Zajímavá byla skutečnost, že důvodem pro podání insolvenčního návrhu nebyl ani tak úpadek samotné společnosti XY, ale spíše skutečnost, že v úpadku se v tu dobu již nacházela mateřská společnost, kterou byla společnost XY spoluvlastněna a obě společnosti měly většinu závazků propojených, což zprostředkovaně vedlo také k úpadku společnosti XY. Ze samotného insolvenčního návrhu také plynula pluralita věřitelů, kterých bylo více než dvě stě, přímo v insolvenčním návrhu tak byli uvedeni jen ti nejvýznamnější. V návaznosti na veškeré zjištěné skutečnosti byl následně na společnost skutečně prohlášen konkurs, který je likvidačním způsobem řešení úpadku, přičemž její úpadek je nadále v rámci konkursu řešen i v současné době (ověřeno k datu 26. 8. 2020). Insolvenčním správcem v tomto případě je v současné době 1. správcovská a konkurzní v.o.s., předtím byla jmenována insolvenční správkyně Ing. Alena Fiantová, která se však proti svému ustanovení do funkce vzdala. Vyzvala soud k tomu, aby jmenoval insolvenčního správce se zvláštním povolením, a to z důvodu, že ještě v době, kdy bylo rozhodnuto o úpadku a jmenování insolvenčního správce, byli u společnosti XY evidováni zaměstnanci (z insolvenčního návrhu plynulo, že jich bylo celkem 17), čímž zde byl důvod pro jmenování insolvenčního správce se zvláštním povolením. Od té doby již žádná další změna v insolvenčním správcovi nenastala (ISIR, 2020).

5.3 Řízení do úpadku

Jak je tedy zřejmé již z výše uvedeného, dne 11. 9. 2017 byl Městskému soudu v Praze doručen dlužnický insolvenční návrh, který byl v jednom dokumentu spojen s návrhem na prohlášení konkursu. Tato skutečnost byla zapsána do insolvenčního rejstříku a byly zahájeny prvotní úkony v dané věci, které pak vedly k tomu, že byl konstatován úpadek. Tato podkapitola je však zaměřena na řízení do prohlášení úpadku společnosti, čímž je pozornost věnována primárně insolvenčnímu návrhu, ale také přihláškám věřitelů, postupu řízení do prohlášení úpadku a důraz je přitom po celou dobu kladen právě na postavení věřitelských orgánů.

5.3.1 Insolvenční návrh

Insolvenční návrh podal dlužník, který byl zastoupen advokátem. Spojil jej s návrhem na prohlášení konkursu, jak již bylo uvedeno výše. Ve vztahu k insolvenčnímu návrhu je především relevantní skutečnost, že dlužník v rámci insolvenčního návrhu zmiňuje, že jeho závazky pocházejí primárně z podnikání, které bylo velmi úzce propojeno s mateřskou společností, která se již v daný moment sama nacházela v úpadku, přičemž konkrétně se jednalo o závazky pocházející právě z činnosti správy vozového parku, poskytování a zprostředkování operativního leasingu, popř. zprostředkování finančního leasingu u finančních institucí působících v České republice. Závazky měla společnost dle svého tvrzení především ve vztahu k finančním institucím, tj. vůči bankám a finančním (leasingovým) společnostem, ale také třeba vůči poskytovatelům servisních služeb či prodejům automobilům, jimž společnost v důsledku své platební neschopnosti nebyla schopná zaplatit za automobily (ISIR, 2020).

Bylo tedy zjištěno, že převážná většina závazků je z podnikání, což dávalo možnost řešit úpadek buď prostřednictvím reorganizace, anebo konkursem. Společnost však sama situaci s ohledem na fakt, že si byla vědoma neúspěchu podnikání a propojení s mateřskou společností, která v České republice rovněž neuspěla, vyhodnotila tak, že navrhla konkurs. Ten je sice základním, nicméně spíše podpůrným způsobem, jak úpadek řešit. Pokud lze řešit úpadek sanací, je tato varianta obvykle preferována. V tomto případě se však možnost řešení touto cestou nejevila příliš reálně.

Skutečnost, že konkurs má smysl, pak potvrzoval i fakt, že společnost v insolvenčním návrhu deklarovala, že vlastní majetek v celkové výši 4 211 126 Kč. Důležitým aspektem je rovněž skutečnost, že většinu vozidel, která byla poskytována klientům společnosti, společnost XY nevlastnila. Byla obvykle ve vlastnictví leasingových společností, popř. byla převedena do vlastnictví klientů, úkolem společnosti XY totiž bylo pouze zajišťovat některé služby spojené se zprostředkováním leasingu či se správou vozového parku, což vede k tomu, že majetek společnosti není tak rozsáhlý, jak by mohlo být očekáváno při správě významného počtu automobilů. Dlužník přitom poukazyval na skutečnost, že na účtech měl ke dni 31. 8. 2017 (tedy krátce před podáním insolvenčního návrhu) spíše zanedbatelné částky, neboť na jednom bankovním účtu byla evidována částka ve výši 20 042,54 Kč, na druhém účtu vedeném u jiné bankovní instituce se pak jednalo jen o 4 624 Kč.

Zásadním problémem dlužníka byla skutečnost, že sice evidoval pohledávky ve výši více než 104 miliony korun, nicméně dle tvrzení dlužníka se ve většině případů jednalo o pohledávky nedobytné, což také vedlo k tomu, že se dlužník dostal do úpadku. Společnost XY se tedy dostala do situace, kdy již nebyla schopna řádně ani včas hradit své závazky, přičemž mnohé závazky byly více než 30 dní po splatnosti. Zároveň zde byla mnohost věřitelů, mezi nimiž k těm nejvýznamnějším patřily například instituce jako PPF banka a.s., které společnost XY dlužila celkem 27 184 466 Kč, dále pak nelze opomenout například společnost Kooperativa pojišťovna a.s., jíž společnost XY v září roku 2017 dlužila 23 771 453 Kč. Dalším významným věřitelem byla společnost UNILEASING a.s., jíž společnost XY dlužila 14 993 461,68 Kč či společnost ŠKOFIN s.r.o., ve vztahu ke které měla společnost XY evidován závazek ve výši 18 312 771,40 Kč. Vedle toho měla společnost i řadu dalších věřitelů, kteří byli uvedeni v příloze, kterou je seznam věřitelů a jenž byla na Městský soud v Praze doručena společně s insolvenčním návrhem (ISIR, 2020).

Z pohledu zaměření této práce není relevantní samotný výčet věřitelů, ale je důležité zmínit, že zejména ti významnější věřitelé měli vůči společnosti XY pohledávky přesahující milion korun, resp. mnohdy přesahující i deset milionů korun, vedle toho měla společnost rovněž věřitele, kde se jednalo o menší pohledávky (např. stovky tisíc, popř. i jednotky tisíc korun českých), nicméně v kontextu výše uvedeného majetku, bylo zřejmé, že majetek společnosti a hotovost, jíž společnost na účtu disponovala, byl v podstatném nepoměru vůči

závazkům, které společnost měla ke svým věřitelům. Tento fakt je důležitý jednak z hlediska možnosti reálně prostřednictvím konkursu uspokojit pohledávky věřitelů, ale má vliv i na to, jak moc budou věřitelé ochotní být aktivní například v rámci věřitelských výborů či dalších věřitelských orgánů. Takto významný nepoměr mezi výší závazků a majetkem totiž obvykle vede k tomu, že věřitelé pouze konstatují, že pohledávka je nedobytná, a aktivní spíše nejsou. Určitý prostor pro možnost vydobýt pohledávky věřitelů zde dávají pohledávky, které eviduje vůči svým dlužníkům společnost XY, nicméně problémem je zde opět konstatování o tom, že většina jich není dobytná.

Významný vliv na aktivitu věřitelů v rámci věřitelských orgánů pochopitelně může mít i fakt, že se na jednu stranu jedná o velké věřitele, kteří mají leckdy své právní oddělení, popř. oddělení správy pohledávek, za které se někdo může účastnit jednání různých věřitelských orgánů, na druhou stranu však nelze opomenout ani fakt, že tyto věřitelé obvykle mají velké množství dlužníků, a musí tak řešit více podobných případů, na což mnohdy zaměstnanci nemají dostatečný časový prostor, popř. je nutné volit, kde je pohledávka vyšší, kde je její vymahatelnost reálnější apod.

V insolvenčním návrhu pak dlužník poukazuje rovněž na skutečnost, že se svoji nepříznivou finanční situací snažil aktivně řešit, a to především tím, že přesouval část aktivit ve vztahu k zákazníkům na jiné subjekty působící na trhu správy vozového parku a zprostředkování financování vozidel. Nicméně tato snaha o řešení finanční situace nebyla úspěšná, což vedlo k tomu, že se společnost dostala do platební neschopnosti a do stavu, kdy dlužník neměl na úhradu závazků dostatek finančních prostředků, což je výslovně deklarováno v insolvenčním návrhu. Z tohoto důvodu bylo insolvenčnímu soudu navrhováno, aby rozhodl o úpadku a jako způsob řešení tohoto úpadku rozhodl o konkursu (ISIR, 2020).

Následně bylo ze strany insolvenčního soudu přistoupeno jednak k oznámení o zahájení insolvenčního řízení, které bylo v souladu s IZ učiněno prostřednictvím vyhlášky o zahájení insolvenčního řízení, která byla uveřejněna dne 11. 9. 2017, tedy neprodleně poté, co soud došel insolvenční návrh dlužníka. Došlo také k pověření vyššího soudního úředníka a asistenta soudce k tomu, aby prováděli úkony v insolvenčním řízení, které spadají do jejich kompetence. Vzhledem k tomu, že soud potřeboval některé věci, které neplynuly z návrhu,

dostatečně jednoznačně upřesnit, resp. doplnit, byla zpracována výzva k doplnění návrhu. Z tohoto mělo především vzejít, zda jsou některé pohledávky věřitelů ze strany dlužníka popírány, tyto měly být také přesně vymezeny v rámci seznamu věřitelů. Bylo také nutné specifikovat výši popírané pohledávky a zdůvodnit, proč je pohledávka popírána. Dále bylo požadováno, aby dlužník výslovně uvedl, pokud některý z věřitelů tvoří s dlužníkem koncern, což také dlužník v návaznosti na výzvu soudu učinil (ISIR, 2020).

5.3.2 Usnesení o prohlášení úpadku dlužníka

Již dne 4. 10. 2017 bylo vydáno usnesení, jímž Městský soud v Praze jako insolvenční soud konstatoval úpadek dlužníka, tedy společnosti XY. Účinky úpadku v souladu s usnesením nastaly okamžikem, kdy bylo toto usnesení zveřejněno v insolvenčním rejstříku, což se stalo 4. 10. 2017 v 15 hodin a 13 minut. Tímto usnesením byla rovněž ustanovena insolvenční správkyň Ing. Alena Fiantová, která se však záhy odvolala, což bylo reflektováno tak, že jejímu odvolání bylo vyhověno a byla následně nahrazena jiným subjektem, a došlo také k prohlášení konkursu na majetek společnosti XY (ISIR, 2020).

Z pohledu postavení věřitelských orgánů bylo důležité, že soud prostřednictvím usnesení, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku, vyzval věřitele, kteří doposud nepřihlásili své pohledávky vůči společnosti XY, aby tak učinili nejpozději do dvou měsíců ode dne, kdy bylo usnesení zveřejněno. Věřitelé byli rovněž poučeni, že k opožděným přihláškám se v insolvenčním řízení nepřihlíží, což také znamená, že je nelze uspokojit. Dále byli věřitelé vyzváni k tomu, aby neprodleně informovali insolvenčního správce o tom, jaká zajišťovací práva uplatňují ve vztahu k majetku dlužníka. Byli opět poučeni o tom, že pokud tak neučiní, mohou nést odpovědnost za případnou škodu, k jejímuž vzniku může dojít v souvislosti s faktem, že by do majetkové podstaty dlužníka nemusel být sepsán veškerý majetek, který do ní náleží. Zároveň se však vztahovala výjimka na případy, kdy jsou zajišťovací práva zřejmá z veřejného seznamu (např. z katastru nemovitostí apod.). Usnesení bylo pro věřitele důležité také proto, že obsahovalo informaci, kdy se bude konat přezkumné jednání (svoláno bylo na 10. 1. 2018) a rovněž první schůze věřitelů, která byla svolána na tentýž den s tím, že měla začít bezprostředně po skončení přezkumného jednání. Zároveň bylo také insolvenčnímu správci uloženo, aby předložil v zákonem stanovené lhůtě seznam všech pohledávek, které věřitelé vůči společnosti XY přihlásili. Tento úkol měl být splněn

nejpozději deset dní před konáním první schůze věřitelů. Dále měl insolvenční správce v souvislosti se schůzí věřitelů zpracovat a věřitelům také předložit zprávu o hospodářské situaci dlužníka, aby věřitelé na schůzi věřitelů měli konkrétní podklady pro své jednání. Pro případ, že tak dlužník doposud neučinil, bylo usnesením dlužníkovi rovněž uloženo, aby pro insolvenčního správce sestavil a odevzdal mu seznamy svého majetku (ISIR, 2020).

Je tedy zřejmé, že právě v souvislosti s přijetím usnesení úpadku a prohlášení konkursu na majetek dlužníka, začali být věřitelé více zapojováni do celého procesu insolvenčního řízení. Věřitelé v předcházející fázi měli sice možnost přihlašovat své pohledávky, což také někteří z nich činili (dne 4.1.2017 byly totiž zveřejněny přihlášky, které na soud přišly již dříve, čímž se ukázalo, že první přihláška je datována již datem 18. 9. 2017), nicméně mnozí věřitelé vyčkávali právě až na moment, kdy bylo rozhodnuto o úpadku, protože mnohé přihlášky byly soudu doručovány až po zveřejnění tohoto rozhodnutí. Lze říci, že těchto přihlášek byla v insolvenčním řízení vedeném se společností XY převaha (ISIR, 2020), což svědčí o tom, že věřitelé mnohdy nejsou příliš aktivní, resp. vědí, že přihlášku lze podat i poté, co je prohlášen úpadek. Věřitelé se v mnoha případech nechtějí zabývat pohledávkami dříve, než bude úpadek reálně prohlášen, neboť vědí, že někdy jsou insolvenční návrhy podávány například účelově. Leckdy lze i z dokumentů v insolvenčním rejstříku postupně zjistit řadu skutečností, které jsou relevantní pro otázku, zda přihlášku skutečně podávat a zabývat se tím, protože pokud by bylo zřejmé, že nelze vymoci takřka nic, je někdy výhodnější přihlášku vůbec nepodávat, a ušetřit tak náklady na právní zastoupení stejně jako administrativu s podáním přihlášky spojenou.

Za zmínku stojí i fakt, že úroky z prodlení se do dne úpadku, který je zde určitým limitem, do kterého je lze nárokovat vyvíjejí, čímž je před úpadkem není možné zcela přesně vyčíslit, proto je pro insolvenčního správce mnohdy praktičtější, když přihlásí pohledávku až poté, co je rozhodnuto o úpadku, jinak by mnohdy bylo nutné výši úroků v pohledávce opravovat (zejména v případech, kdy insolvenční řízení trvá delší dobu).

V souvislosti s aktivitou věřitelů v této fázi (tedy do právní moci usnesení o úpadku) je třeba zmínit, že mnohé přihlášky byly také opravovány, protože věřitel sám anebo v návaznosti na výzvu soudu naznal, že došlo v podané přihlášce k určité chybě či nedostatku. Opomenout pak nelze ani případy, kdy byly některé přihlášky brány zpět, popř.

byly brány částečně zpět (ISIR, 2020). V této souvislosti je nutné zmínit, že s ohledem na velký počet věřitelů byla situace skutečně rozmanitá a je zde možné identifikovat celou řadu různorodých případů, které poukazují na to, co vše musí řešit věřitelé v souvislosti s insolvenčním řízením dlužníka.

V rámci fáze řízení do úpadku je pak nutné ještě zmínit, že předmětné usnesení následně nabylo účinnosti dne 5. 12. 2017 (ISIR, 2020), kde navazuje fáze řízení po úpadku, jíž je v další podkapitole věnována pozornost. Vzhledem k tomu, že úloha věřitelských orgánů je při řešení úpadku významnější právě ve fázi řízení o úpadku, je tato podkapitola již více zaměřena na samotné téma této práce.

5.4 Řízení po úpadku

V rámci řízení po úpadku bylo pochopitelně v insolvenčním řízení nadále činěno nespočet různých úkonů, proto jsou ze spisu v insolvenčním rejstříku vybrány primárně ty, které jsou z pohledu věřitelů a věřitelských orgánů podstatné.

5.4.1 Zpráva o hospodářské situaci dlužníka jako podklad pro věřitelské orgány

Pro rozhodování a činnost věřitelských orgánů je nesporně důležitá zpráva o hospodářské situaci dlužníka, která byla v insolvenčním rejstříku uveřejněna dne 3. 1. 2018. ze zprávy o hospodářské situaci dlužníka plyne pro orgány věřitelů hned několik významných poznatků, které stojí za zmínku. Předně zpráva uvádí, že majetek dlužníka opravdu není příliš rozsáhlý, protože většinu vozidel, která spravoval, měl dlužník v nájmu, pokud již docházelo k jejich koupi, obvykle tak bylo činěno výlučně za účelem dalšího prodeje, což samozřejmě vede k tomu, že majetek dlužníka je ve vztahu k závazkům ve své podstatě zanedbatelný. Bylo dále konstatováno, že z pohledu insolvenčního správce je obnovení činnosti dlužníka nepravděpodobné, finanční zdroje jsou nedostatečné a dlužník je plátcem DPH. Oproti stavu, který zde byl v době podání insolvenčního návrhu, došlo také v mezidobí k ukončení pracovního poměru se všemi zaměstnanci, a to z důvodu, že nebylo možné podnik provozovat. Insolvenční správci takto činili za účelem minimalizace zatížení již tak poměrně malé majtkové podstaty dlužníka (ISIR, 2020).

V konkrétní rovině bylo zjištěno, že své pohledávky přihlásilo celkem 230 věřitelů, přičemž výše přihlášených pohledávek činila 200 340 964,24 Kč. Ve většině případů se jednalo o nezajištěné pohledávky, protože zajištěné pohledávky činily pouze 33 127 444,93 Kč. Za zmínku stojí fakt, že pohledávky ve výši 85 538 468,16 Kč byly přihlášeny podmíněně, a očekávalo se, že dojde k prodeji leasingu, což mělo vést ke snížení (podstatnému) těchto pohledávek. Dále byly přihlášeny pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců, které činily celkem 1 388 344 Kč (ISIR, 2020). Zde je třeba zmínit, že na pohledávky zaměstnanců se vztahuje jiný právní režim, což v praxi znamená, že se na ně nevztahuje lhůta, která je uvedena v usnesení o úpadku, čímž je možné takové pohledávky uplatnit přímo u insolvenčního správce i později. To jinak řečeno znamená, že takové pohledávky se na rozdíl od jiných pohledávek mohou ještě měnit.

Dále insolvenční správce provedl lustraci ve veřejných registrech za účelem dohledání majetku dlužníka, kde identifikoval údajně několik stovek vozidel, které měly být dlužníkem vlastněny. Jak však sám insolvenční správce ve správě poukázal s ohledem na charakter činnosti, jíž se dlužník věnoval, tento údaj patrně neodpovídal skutečnosti, čímž je potřeba na něj také takto při řešení úpadku nahlížet. Insolvenční správce rovněž poukázal na to, že dlužník naopak eviduje jen několik jednotek vozidel. Vedle vozidel, u kterých se přesnou hodnotu s ohledem na pochybnost o tom, kolik jich vlastně ve vlastnictví dlužníka skutečně je, nepodařilo zjistit, byl ohodnocen rovněž movitý majetek společnosti. Zde byla zjištěna hodnota majetku zhruba ve výši 350 000 Kč, navíc zde uplatnil zajištění jeden ze zajištěných věřitelů. Vedle toho byla ze strany insolvenčního správce zajištěna hotovost ve výši 180 480 Kč a dále hotovost ve výši 35,3 eur, společně s ní byly rovněž převzaty pokladní doklady. Ověřeny byly rovněž zůstatky na bankovních účtech, kde u jedné banky bylo možné identifikovat 671 948,99 Kč, u druhé banky pak na různých účtech částky ve výši 1 423 652,69 Kč, dále 2 998,02 Kč a konečně také 225 000 Kč na termínovaném vkladu. K těmto prostředkům ovšem banka, u které byly uloženy, jako zajištěný věřitel uplatnila zajištění. U další bankovní instituce pak byl zjištěn zůstatek na účtu ve výši 669 637,59 Kč (ISIR, 2020).

Jak je tedy zřejmé, stále bylo velmi obtížné zjistit, jaký je vlastně reálný majetek dlužníka, jaké prostředky se podaří vymoci ve prospěch dlužníka a umožnit z nich alespoň

částečně jeho dluhy, zřejmě nicméně bylo již, že některé prostředky či hodnoty byly využity k zajištění, čímž na ně nárok uplatňovali zajištění věřitelé, jejichž postavení tak bylo o poznání výhodnější než u nezajištěných věřitelů, na které zbývalo minimum prostředků či majetku, ze kterého by jejich nároky mohly být uspokojovány.

Dále insolvenční správce poukazoval na skutečnost, že dlužník deklaroval v rámci insolvenčního návrhu, že má pohledávky vůči svým dlužníkům ve výši okolo 104 milionů korun, nicméně za dobytné považuje jen pohledávky okolo 39 milionů korun. Insolvenční správce ve vztahu k této skutečnosti pouze uvedl, že provede další šetření v této otázce a zajistí rovněž vymáhání předmětných pohledávek (ISIR, 2020).

Ze soupisu majetkové podstaty, který byl následně realizován, vzešlo zjištění, že celkový majetek společnosti (bez automobilů, které s vysokou pravděpodobností v majetku společnosti nebyly) odpovídá 4 437 683,07 Kč, přičemž z toho 1 651 650,71 Kč bylo zajištěno, nezajištěno pak bylo 2 786 032,38 Kč (ISIR, 2020).

5.4.2 Ustanovení prozatímního věřitelského výboru

Jak bylo uvedeno již v teoretické části práce, v případě, že se nedaří sestavit věřitelský výbor, je možné dočasně ustanovit prozatímní věřitelský výbor, není to ovšem nezbytné, záleží na okolnostech případu. Tato věc však byla v mnoha ohledech poměrně komplikovaná, což vedlo k tomu, že již 4. 1. 2018 bylo v insolvenčním rejstříku publikováno usnesení o jmenování prozatímního věřitelského výboru. Tento byl jmenován s počtem pěti členů, dále bylo uvedeno rovněž pět náhradníků (ISIR, 2020), protože bylo předpokládáno, že někteří věřitelé mohou z funkce odstoupit, na což mají ze zákona právo (Hásová, 2018).

Jak insolvenční soud v předmětné věci v rámci odůvodnění usnesení uvedl, prozatímní věřitelský výbor byl sestaven z těch věřitelů, kteří měli vůči společnosti XY jako dlužníkovi nejvyšší pohledávky. Zvolen byl přitom lichý počet členů (5), protože soud formuloval závěr, že pro potřeby hlasování je sudý počet členů neefektivní (ISIR, 2020), což je závěr, se kterým lze souhlasit.

Podstatným charakteristickým rysem tohoto případu je skutečnost, že o ustanovení prozatímního věřitelského výboru usiloval jeden z věřitelů, nicméně návrh k soudu pak podal

rovněž insolvenční správce. Soudkyně, která o věci rozhodovala, tak měla k dispozici a zároveň brala v potaz obě podání, tedy jak podání věřitele, který formuloval i poměrně jasnou představu, o tom, kdo by měl být ve věřitelském výboru, tak podání insolvenčního správce. Nicméně soudkyně požadavky věřitele reflektovala jen částečně, prozatímní věřitelský výbor byl nakonec sestaven z nejvýznamnějších věřitelů, jejichž seznam částečně, ale ne zcela korespondoval s požadavky věřitele, který navrhoval i sestavu prozatímního věřitelského výboru (ISIR, 2020).

5.4.3 Soupis majetkové podstaty

Insolvenční správce následně realizoval soupis majetkové podstaty, který má u konkursu zásadní význam, protože právě zpeněžením majetkové podstaty dochází k uspokojování pohledávek věřitelů. Ke zpracování tohoto soupisu došlo dne 8. 1. 2018. Soupis majetkové podstaty obsahoval konkrétní seznam jednotlivých automobilů, které byly ve vlastnictví společnosti XY a reprezentovaly v podstatě jediný její movitý majetek, jinak byl v zásadě velmi podobný se zprávou o hospodářské situaci dlužníka. Byly identifikovány rovněž finanční prostředky dlužníka, a to vztahující se k zajištěným věřitelům, kde se jednalo o finanční prostředky ve výši 1 651 650,71 Kč, a dále o finanční prostředky, ze kterých měly být uspokojováni nezajištění věřitelé, kdy se jednalo o 2 786 032,38 Kč. Celkem tedy byly zjištěny finanční prostředky odpovídající částce 4 437 683,09 Kč (ISIR, 2020).

5.4.4 Přezkumné jednání

Přezkumné jednání je velmi důležité z hlediska věřitelských orgánů, které zde také mají možnost ovlivnit, jakým způsobem se bude dále insolvenční řízení společnosti XY vyvíjet. Konalo se dne 10. ledna 2018. Na přezkumném jednání byli přítomni pracovníci soudu (samosoudce, vyšší soudní úředník a zapisovatelka), dále zde byli přítomni dva zástupci insolvenčního správce (1. správcovské a konkurzní v.o.s.), za dlužníka zde byl přítomen pouze právní zástupce (advokát), přímo za dlužníka zde žádná osoba přítomna nebyla. Přítomni byli rovněž věřitelé, nicméně je třeba zmínit, že v poměrně nízkém počtu (ve srovnání s celkovým počtem věřitelů), protože celkově bylo na prezenční listině uvedeno 231 věřitelů, nicméně reálně se dostavilo jen osm věřitelů. Vesměs se jednalo o ty nejvýznamnější věřitele, kteří měli vůči dlužníkovi ty největší pohledávky. (ISIR,2020).

Již z této skutečnosti je patrné, že dosáhnout aktivní participace většiny věřitelů na insolvenčním řízení je obvykle takřka nemožné. Naopak tato případová studie jednoznačně potvrzuje již zmiňovanou skutečnost, že věřitelé mnohdy takřka vůbec nemají zájem se účastnit ani přezkumného jednání či schůzí věřitelů, natož být na těchto jednáních nějakým zásadním způsobem aktivní. Z prezenční listiny je také patrné, že většina těchto věřitelů se nedostavila osobně, ale dostavil se namísto nich jejich právní zástupce, protože byly v řízení právně zastoupeni. Na prezenční listině bylo možné identifikovat i věřitele bez právního zastoupení, nicméně žádný z nich se na přezkumné jednání vůbec nedostavil. I tento fakt svědčí o tom, že pokud již věřitel má právního zástupce, který může tyto záležitosti řešit místo něj, využije možnosti se takového jednání účastnit spíše než v případě, kdy právního zástupce nemá. Musel by se totiž účastnit osobně např. někdo z vedení věřitelské společnosti či statutární orgán, přičemž šance na vymožení alespoň podstatné části dluhu je v mnoha případech minimální, což věřitele od aktivní účasti v insolvenčním řízení odrazuje, protože mají mnohdy jiné priority, kterým se chtějí věnovat více.

V rámci přezkumného řízení nebyly vznášeny žádné námítky vůči osobě soudce ani námítky nedostatku pravomoci Městského soudu v Praze, následně došlo k přezkoumání pohledávek jednotlivých věřitelů. Seznam pohledávek se stal přílohou. Soud především konstatoval, že ke dni 10. 1. 2018 neobdržel žádný popěrný úkon, jehož prostřednictvím by byla kterákoliv pohledávka věřitele popírána. Bylo také konstatováno, že se přihlásilo celkem 231 věřitelů, kteří vůči dlužníkovi disponují 239 pohledávkami, celková dlužná částka činila 211 174 734,36 Kč (ISIR, 2020).

Dále byly v rámci přezkumného jednání identifikovány pohledávky, které neměly být projednány na přezkumném jednání, ale eventuálně mohly být projednány při zvláštním přezkumném jednání, protože věřitelé, kteří přihlásili dané pohledávky, byly v rámci insolvenčního řízení vyzváni buď k nějaké opravě anebo třeba k doplnění své přihlášky pohledávky, popř. zde pro takové rozhodnutí byl identifikován jiný důvod. Celkem takto bylo vyřazeno 54 pohledávek, které nebylo možné na přezkumném jednání projednat. Dále byly vyřazeny také pohledávky vyloučené z uspokojení. Zde se jednalo celkem o deset pohledávek, obvykle se jednalo jen o malé částky. Čtyři pohledávky byly koncipovány jako podmíněné, jednalo se o pohledávky významných věřitelů, zejména leasingových společností. Na samotném přezkumném jednání pak došlo k opření několika pohledávek, kdy

se typicky jednalo například o situace, kdy nárok věřiteli neměl částečně či zcela vůbec vzniknout, popř. o situace, kdy věřitel nedoložil dokumenty, ze kterých by nárok (například na úrok z prodlení, smluvní pokutu apod.) vyplýval. Celkem takto bylo popíráno 11 pohledávek. Vzhledem k tomu, že přímo zástupci společnosti XY jako dlužníka nebyly přítomni, realizoval veškeré popření advokát dlužníka, který měl k dispozici relevantní podklady k celé situaci. (ISIR, 2020).

Lze tedy konstatovat, že ačkoliv se věřitelé na přezkumném jednání příliš neangažují a nemají zájem se jej ani účastnit, reálně se zde objevila řada podstatných podnětů, na které bylo nutné dále v rámci insolvenčního řízení reflektovat.

5.4.5 Schůze věřitelů

Na přezkumné jednání bylo ihned navázáno schůzí věřitelů. Z tohoto důvodu zde platí mnohé skutečnosti, které byly uvedeny již u přezkumného jednání. Z celkového počtu 231 věřitelů se jich na schůzi věřitelů dostavilo celkem osm, dlužník, resp. jeho orgán se nedostavili, nicméně byl zde přítomen právní zástupce (advokát) dlužníka, který jej zastupoval a činil relevantní úkony. Celkový počet osob v jednací síni se tedy vůbec žádným způsobem nezměnil od popisu výše (ISIR, 2020).

Soud účastníky schůze věřitelů nejprve poučil o tom, že k platnosti usnesení se vyžaduje prostá většina přítomných (popř. zastoupených) věřitelů, a to podle výše jejich pohledávek, kterými vůči dlužníkovi disponují. Stejně tak byli věřitelé poučeni o tom, že pokud pohledávka náleží dvěma osobám, musí se dohodnout na tom, jak s ní budou disponovat, pokud se nedohodnou, má se za to, že náleží každé z těchto osob stejný díl pohledávky a dle toho jsou také vykonávána práva k pohledávce. Dále byli věřitelé poučeni rovněž ohledně otázek právní úpravy hlasovacího práva na schůzi věřitelů, ohledně hlasování na schůzi i ohledně písemného hlasování a o tom, že i věřitelé, jejichž pohledávka je popřena na přezkumném jednání, mají možnost hlasovat, pokud se na tom schůze věřitelů usnese. Věřitelům se tudíž dostalo adekvátního poučení o důležitých záležitostech týkajících se samotné schůze věřitelů. V souvislosti s možností hlasování prostřednictvím hlasovacích lístků (tedy písemně) bylo konstatováno, že ke dni konání schůze věřitelů soudu žádný hlasovací lístek nebyl doručen (ISIR, 2020).

I z toho je zřejmé, že ačkoliv věřitelé mohou využít možnosti prezentovat svoji vůli písemným hlasováním, ve většině případů tak nečiní, a to ani v situaci, kdy se přímo schůze věřitelů nemají zájem účastnit. Ačkoliv má schůze věřitelů velmi důležité úkoly, věřitelé vlastně nemají zájem se na ní účastnit a rozhodovat o tom, jak bude dále v insolvenčním řízení pokračováno, protože k tomu obvykle nemají motivaci. Podobně jako v tomto případě jsou mnozí dlužníci zadlužení natolik, že jejich závazky mnohokrát překračují majetek a hodnotu finančních prostředků, které by bylo možné využít k umoření závazků, což vede k tomu, že věřitelé jsou pasivní, neboť pokud nejde o zajištěné věřitele, neočekávají, že v insolvenčním řízení získají alespoň významnou část ze své pohledávky.

Program schůze věřitelů v případě společnosti XY sestával celkem ze čtyř tradičních bodů. Jednalo se o zprávu insolvenčního správce, dále o možné usnesení schůze věřitelů, resp. o rozhodnutí o hlasovacích právech věřitelů, dalším bodem byla volba věřitelského orgánu a konečně pak také rozhodnutí věřitelů o případném odvolání aktuálního insolvenčního správce a o ustanovení nového insolvenčního správce.

Ve vztahu k prvnímu bodu, jímž byla zpráva insolvenčního správce, je možné uvést, že insolvenční správce pouze odkázal na již dříve zpracovanou zprávu o hospodářské situaci dlužníka, čímž byla věc velmi rychle vyřešena, což je pro věřitelské schůze poměrně typické.

Ve vztahu k bodu druhému, kdy se rozhodovalo o hlasovacích právech těch věřitelů, jejichž pohledávka byla sporná, byla řešena hlasovací práva dvou věřitelů, přičemž jeden z nich ovšem na schůzi nebyl vůbec přítomen, čímž bylo rozhodnuto, že o jeho hlasovacím právu se rozhodovat nemusí. Ve vztahu ke druhému věřiteli, jehož pohledávka byla mezi jednotlivými pohledávkami poměrně významná, a patřil tak k těm nejvýznamnějším věřitelům, které dlužník měl, insolvenční správce navrhl, aby bylo hlasovací právo přiznáno. S tím se ztotožnili i přítomní věřitelé, čímž bylo usnesením hlasovací právo věřiteli skutečně přiznáno. V rámci usnesení bylo rovněž poukázáno na skutečnost, že proti tomuto rozhodnutí se není možné odvolat. Nicméně vzhledem k tomu, že hlasovací právo přiznáno bylo, lze předpokládat, že by ani věřitel, o jehož hlasovacím právu se hlasovalo, neměl zájem na tom, aby se odvolával.

Ve třetím bodu pak bylo přistoupeno k dalšímu významnému kroku, jímž je volba věřitelského orgánu, který měl nahradit doposud existující prozatímní věřitelský výbor.

V potaz byla brána vyjádření některých věřitelů, kteří byli členy prozatímního věřitelského výboru, popř. náhradníky. Jeden z věřitelů například aktivně uváděl, že má zájem být členem věřitelského výboru, nikoliv pouze náhradníkem. Jiný věřitel doručil soudu nejprve prohlášení o odstoupení z prozatímního věřitelského výboru, následně jej ovšem vzal zpět s tím, že došlo k omylu. Jednalo se také o návrzích na zvolení nového věřitelského výboru (nyní již stálého, nikoliv prozatímního) a byli navrhováni jeho potenciální členové. Dále se jednalo o tom, kolik členů má výbor mít. Zmiňován zde byl počet pěti členů, což odpovídalo již tomu, že prozatímní výbor věřitelů měl rovněž pět členů. Jiný věřitel ovšem navrhoval sedmičlenný výbor, a to bez náhradníků. Vyskytly se zde různé návrhy, nicméně jejich četnost odpovídala tomu, že v jednací síni bylo přítomnou pouze osm věřitelů, čímž se podařilo po krátkém jednání také dosáhnout konsenzu o tom, jak by měl věřitelský výbor vypadat (ISIR, 2020).

V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že i při přítomnosti osmi věřitelů se pochopitelně projeví různé názory a pohledy na věc, což vedlo k tomu, že věřitelská schůze nebyla jen formalitou, ale jednalo se o diskusi mezi jednotlivými věřiteli, která v jednací síni proběhla. Zde je pak otázkou, zda by reálně bylo možné vést diskusi a vznášet různorodé návrhy, pokud by se dostavila většina věřitelů a v jednací síni bylo přítomno přes 200 věřitelů, popř. jejich právních zástupců. V jiných případech insolvence by navíc takových věřitelů mohlo být ještě více. Lze tedy uvést, že je sice pravda, že věřitelé mnohdy nejeví zájem účastnit se insolvenčního řízení a působit ve věřitelských orgánech, na druhou stranu, pokud by tento zájem většina z nich jevila, patrně by celé insolvenční řízení muselo být legislativně upraveno mírně jinak, protože by se nedalo příliš dobře organizačně zvládnout.

Po jednání a hlasování o návrzích, které byly vzneseny, došlo k tomu, že byl odhlasován návrh pětičlenného výboru věřitelů, kteří byli také ihned jmenováni, což bylo přijato ve formě usnesení. Důležitým poznatkem, který byl zmiňován již v souvislosti s přezkumným jednáním, je skutečnost, že čtyři z pěti členů výboru věřitelů ihned na místě prohlásili, že za ně bude na výboru věřitelů jednat jejich právní zástupce, který je k tomu zmocněn na základě plné moci (v některých případech již přímo založené ve spise). Poté bylo přistoupeno ke čtvrtému bodu, kdy schůze věřitelů konstatovala, že nemá zájem na odvolání

insolvenčního správce (který byl již druhým insolvenčním správcem, který byl v dané věci jmenován). Tímto byla schůze věřitelů ukončena (ISIR, 2020).

5.4.6 Jednání věřitelského výboru

V návaznosti na ustanovení nového věřitelského výboru se pak dne 28. 1. 2018 konalo jednání věřitelského výboru, jehož se účastnili jednak dva zástupci za insolvenčního správce, dále pak čtyři z pěti věřitelů, kteří byli do výboru jmenováni, jeden z věřitelů se omluvil. Vzhledem k tomu, že se dostavila většina věřitelů, byl také věřitelský výbor usnášeníschopný. Na počátku došlo k volbě předsedy, jímž se stal jeden z přítomných věřitelů. Jednání pak následně vedl insolvenční správce společně s předsedou věřitelského výboru. Bylo také ujednáno místo konání dalších schůzí (prostory advokátní kanceláře jednoho z věřitelů) a rovněž svolávání věřitelského výboru prostřednictvím elektronické komunikace (ISIR, 2020).

Byly schváleny rovněž náklady na správu majetkové podstaty dlužníka, což bylo učiněno již per rollam před konáním schůze věřitelského výboru, tudíž tato skutečnost byla na výboru pouze oznámena. Dále došlo k projednání hospodářské situace dlužníka. Důležité bylo, že v tomto období ještě nebyly k dispozici materiály, jako je třeba účetní závěrka za předcházející rok (tj. rok 2017), nicméně insolvenční správce uvedl, že ji bude možné dokončit zhruba do měsíce. Informováno bylo rovněž o úpadku mateřské společnosti dlužníka, což je velmi důležitá informace, protože po ekonomické stránce byl dlužník s mateřskou společností velmi intenzivně propojen, což bylo známo již z insolvenčního návrhu. Vzhledem k tomu, že nebylo k dispozici příliš mnoho informací, shodli se věřitelé především na skutečnosti, že by mělo dojít k sestavení účetních závěrek dlužníka a po něm by se měla konat další schůze věřitelského výboru. Následovala krátká organizační diskuse a jednání bylo ukončeno (ISIR, 2020).

Jak je zřejmé, mnohá jednání věřitelů řeší spíše organizační záležitosti, popř. se konají spíše proto, aby se konala, protože bez relevantních dat častokrát není ani příliš o čem rozhodovat. Toto jednání výboru věřitelů bylo jasným příkladem situace, kdy důležité záležitosti jako jsou náklady na správu majetkové podstaty, byly odsouhlaseny per rollam dopředu a na věřitelském výboru nebylo de facto příliš mnoho věcných záležitostí k probírání a samozřejmě ani k hlasování o nich.

5.4.7 Zvláštní přezkumné jednání

Dalším významným jednáním, které se týkalo věřitelů a věřitelé se ho účastnili, bylo zvláštní přezkumné jednání, které se v této věci konalo 30. 5. 2018. Jednání se konalo opět na Městském soudě v Praze, přítomná byla soudkyně, vyšší soudní úředník, zapisovatelka a za dlužníka zde byl přítomen právní zástupce. Samotný dlužník, resp. jeho statutární orgán, se jednání neúčastnil. Přítomní byli věřitelé, jejichž seznam byl přílohou protokolu o zvláštním přezkumném jednání. Ačkoliv společnost XY měla poměrně velké množství věřitelů, zvláštního přezkumného jednání se reálně zúčastnili dle prezenční listiny pouze tři věřitelé (ISIR, 2020).

V rámci jednání bylo konstatováno, že do dne 30. 5. 2018 nebyl soudu doručen žádný úkon, jehož prostřednictvím by některá z pohledávek, jež věřitelé uplatnili v insolvenčním řízení se společností XY, byla popírána. Přítomní v této věci nevznesly žádné dotazy ani připomínky. Následně bylo přistoupeno k přezkumu těch pohledávek, které byly přihlášeny, nicméně doposud nebyly přezkoumány (tj. nebyly přezkoumány v rámci prvotního přezkumného jednání, které se konalo 10. 1. 2018). Některé přezkoumávané pohledávky byly popřeny zcela, jiné částečně (např. z důvodu nadhodnocené fakturace, nedoložení dokumentů, z nichž by nárok na úrok či smluvní pokutu plynul), jiné popřeny nebyly vůbec. Druhé zvláštní přezkumné jednání se pak konalo dne 13. 2. 2019. Toto přezkumné jednání bylo posledním, které se v řízení konalo. (ISIR, 2020).

Jak je zřejmé, opět se podařilo vyjasnit, které pohledávky v mezích možností nejsou předmětem sporu a které naopak jsou částečně, popř. i zcela popírány dlužníkem, který byl opět na jednání zastoupen právním zástupcem disponujícím relevantními podklady pro jednání.

5.4.8 Usnesení o prodeji mimo dražbu

Významným mezníkem celého insolvenčního řízení vedeného se společností XY bylo rovněž usnesení o prodeji mimo dražbu, které bylo insolvenčním soudem přijato dne 6. 6. 2018. touto cestou byl zpeněžován movitý majetek sestávající z několika automobilů, které společnost vlastnila (jak již bylo uvedeno, naprostou většinu automobilů, které společnost spravovala, tato společnost ovšem nevlastnila). Automobily byly sepsány v rámci soupisu majetkové podstaty a soud vyslovil závěr, že je může insolvenční správce prodat

mimo dražbu, ovšem jen za podmínky splnění všech zákonem stanovených podmínek (např. řádné seznámení kupujícího se situací, shromáždění veškerých nabídek, které správci dojdou v dané věci, dodržení postupu, který byl v této věci odsouhlasen věřitelským výborem apod.). Zároveň bylo soudem insolvenčnímu správci uloženo, aby o samotné realizaci prodeje mimo dražbu neprodleně informoval jak insolvenční soud, tak i věřitelský výbor (ISIR, 2020).

Z uvedeného je mimo jiné jasné patrné, že věřitelský výbor plní v insolvenčním řízení poměrně důležitou úlohu. Jednak totiž odsouhlasuje mnohé postupy, které musí za určitých podmínek dodržovat i insolvenční správce, který je odborníkem a také klíčovou osobou celého insolvenčního řízení, a dále musí být věřitelský výbor, jakožto orgán sestávající z věřitelů a zastupující je, o řadě skutečností informován, aby na ně pak mohl v rámci své další činnosti dostatečným způsobem reflektovat.

Insolvenční soud rozhodnutí o prodeji movitého majetku (automobilů) mimo dražbu v rámci konkursu společnosti XY odůvodňuje jednak tím, že tento krok navrhl insolvenční správce a souhlas s ním vyslovil i věřitelský výbor, ale také tím, že je to insolvenční správce, který se souhlasem věřitelského výboru o tom, jakým způsobem (zákonem přípustným) dojde ke zpeněžení, rozhoduje (ISIR, 2020). Jak je tedy zřejmé, promítá se zde jednoznačně stanovisko věřitelského výboru jako orgánu, který reprezentuje věřitele, a bez jeho souhlasu by nebylo možné k takovému kroku, jako je prodej automobilů mimo dražbu vůbec přistoupit.

5.4.9 Uspokojení zajištěných věřitelů

Vzhledem k tomu, že v rámci insolvenčního řízení vedeného se společností XY byli uspokojováni i někteří zajištění věřitelé, je žádoucí se zaměřit na to, jakým způsobem bylo při jejich uspokojování postupováno. Případů zajištěných věřitelů, kteří byli v rámci prodeje předmětu zajištění, bylo v tomto případě vícero. Postup byl vždy takový, že bylo nutné nejprve zpeněžit předmět zajištění, což realizoval insolvenční správce. Následně pak insolvenční správce podal k insolvenčnímu soudu návrh na udělení souhlasu s vydáním výtěžku prodeje zajištěnému věřiteli. V rámci této žádosti bylo nutné vždy uvést předmět zajištění (typicky se jednalo o nějaký automobil), dále pak také pořadí zajištění (primárně se

uspokojuje věřitel, který měl zajištění jako první, pokud nějaká část výnosu zbyde, lze pak uspokojit i druhého, popř. i dalšího věřitele) (ISIR, 2020).

Důležitý je také způsob zajištění (např. zadržovací právo) a rovněž datum vzniku zajištění. Zmiňuje se rovněž skutečnost, že pohledávka byla přezkoumána a nebyla popřena, popř. o ní není veden spor. Dále je třeba v žádosti vyspecifikovat ekonomické údaje, tedy jaké prostředky bez DPH byly utrženy, jaké byly s prodejem spojeny náklady se samotným zpeněžením, jaké náklady pak byly spojeny se správou zpeněženého majetku do momentu, než byl zpeněžen a předán novému vlastníkovi do správy. Dále je třeba uvést rovněž informaci o celkových nákladech a rovněž o odměně insolvenčního správce. Až poté je určeno, jaká částka je určena zajištěnému věřiteli, popř. zda ještě nějaká částka zbyla a je určena dalším zajištěným věřitelům. Žádost podává insolvenční správce, soud o ní pak musí rozhodnout (ISIR, 2020).

Soud o návrhu na uspokojení zajištěného věřitele rozhoduje prostřednictvím usnesení. V případě, že jsou splněny všechny zákonné podmínky, nebyly po zveřejnění návrhu vzneseny žádné námitky (ve lhůtě sedmi dnů) a nic dalšího nebrání tomu, aby byl zajištěný věřitel uspokojen z výnosu zpeněžení, soud rozhodne o tom, že s tímto postupem vyslovuje souhlas. V návaznosti na tento souhlas pak také uloží insolvenčnímu správci, aby do 15 dnů od nabytí účinnosti usnesení jednak vyplatil částku, která náleží zajištěnému věřiteli, ale také záznam o této skutečnosti vyznačil do spisu a oznámil insolvenčnímu soudu neprodleně, že došlo k vyplacení částky zajištěnému věřiteli, a pokud dochází k zániku zajišťovacích práv, je nutné, aby insolvenční správce rovněž vystavil potvrzení o jejich zániku. V těchto případech také bylo insolvenčnímu správci standardně povolováno, aby si z výnosu připadající na daného zajištěného věřitele odečetl zálohu na svoji odměnu (ISIR, 2020).

Vzhledem k tomu, že v případě insolvenčního řízení společnosti XY bylo předmětem zpeněžení vícero automobilů, bylo vždy následně rozhodováno o výplatě výnosu zajištěným věřitelům, pokud se ke konkrétním automobilům vztahovalo zajištění těchto věřitelů. S ohledem na skutečnost, že zpeněžení majetkové podstaty nějaký čas trvalo, ve většině případů byly pohledávky zajištěných věřitelů uspokojovány obvykle až v prvním pololetí roku 2019. Je tedy zřejmé, že pohledávky zejména zajištěných věřitelů je možné

v insolvenčním řízení prostřednictvím konkursu alespoň částečně uspokojit, nicméně obvykle trvá poměrně dlouho dobu, než věřitel reálně dostane alespoň část svých pohledávek. Tato skutečnost je z pohledu mnoha věřitelů rovněž zásadní. Věřitel ví, že leckdy dostane malou část pohledávky a navíc za dlouhou dobu, což je opět důvodem, proč mnozí věřitelé nejsou v insolvenčním řízení příliš aktivní, nechtějí být součástí věřitelských orgánů apod.

5.4.10 Incidenční spory

Pro úplnost je stručně zmíněna i problematika incidenčních sporů v souvislosti s insolvenčním řízením vedeném se společností XY. Jak už bylo zmíněno, již na přezkumném jednání byly některé pohledávky částečně popírány, a to například z důvodu absence pravosti, častokrát se vedl spor o výši pohledávky (protože např. nebyl doložen dokument, ze kterého plynul nárok na určitý úrok, popř. na určitou smluvní pokutu) apod. Proto také byly v insolvenčním řízení řešeny mnohé incidenční spory, kdy první z nich byly v insolvenčním rejstříku evidovány 24. 10. 2018, následně se přidávaly další. Vzhledem k tomu, že k projednání incidenčních sporů jsou v tomto případě příslušné krajské soudy, které jsou poměrně přetížené, většina incidenčních sporů v této věci doposud nebyla pravomocně rozhodnuta, řešeno bylo především vyjádření k žalobám, popř. organizační záležitosti vztahující se například k tomu, zda může soud rozhodnout bez toho, aby v dané věci nařídil jednání (ISIR, 2020).

V případě incidenčních sporů je nutné vyčkat na jejich výsledek, tedy na soudní rozhodnutí o tom, zda zde určitá pohledávka je či není, jaká je její výše apod., od čehož se pak bude odvíjet i částka, která bude konkrétnímu věřiteli vyplácena, popř. skutečnost, zda mu vůbec bude něco vypláceno.

5.4.11 Shrnutí insolvenčního řízení se společností XY

Insolvenční řízení vztahující se ke společnosti XY bylo zahájeno 11. 9. 2017, nicméně v současné době (k datu 1. 9. 2020) stále nebylo ukončeno. Úpadek je řešen prostřednictvím konkursu, dlužník je zjevně předlužený, protože poměr mezi jeho závazky a majetkem, kterým dlužník disponoval, byl jednoznačně ve značném nepoměru. Ze zprávy insolvenčního správce ze dne 3. 6. 2020 vyplývá, že jsou v předmětné věci nadále evidovány mnohé incidenční spory, což aktuálně brání úspěšnému ukončení konkursu, movitý majetek již byl z velké části zpeněžen, zpeněžení některých položek má být insolvenčním správcem

projednáno s výborem věřitelů, což se ovšem doposud nestalo. Dále insolvenční správce také vymáhá pohledávky, jimiž dlužník disponuje, které by mohly v mnoha ohledech výrazně zvýšit možné uspokojení věřitelů. Nicméně, jak se ukazuje, ke dni, kdy byla podána zpráva insolvenčního správce, byla vymožena jen částka 5 548 263,76 Kč z celkových pohledávek dlužníka odpovídající částce 104 milionů korun. Lze tedy říci, že to, co se doposud podařilo vymoci, je spíše jen zanedbatelnou částkou. Celkově byly zjištěny příjmy majetkové podstaty ve výši 13 268 753,13 Kč, naopak výdaje činily 5 361 154,87 Kč, nicméně uspokojeni byli především zajištění věřitelé, popř. přednostní pohledávky. Nezajištění věřitelé zatím prakticky vůbec uspokojeni nebyli. Zásadní vliv zde má rovněž skutečnost, že většina pohledávek, které insolvenční správce vymáhá, je zajištěna, a to ve prospěch jednoho věřitele, který má vůči společnosti XY více pohledávek a větší hodnoty, což se projevuje i v tom, že požadoval jejich zajištění, čímž bude také tento věřitel uspokojen, zatímco nezajištění věřitelé se budou muset spokojit s minimálním uspokojením, i pokud by se pohledávky společnosti XY podařilo skutečně vymoci (ISIR, 2020).

Jak je tedy zřejmé, ačkoliv konkurs již nějakou dobu probíhá, realita je taková, že většina věřitelů patrně bude uspokojena jen minimálně. Je tedy zřejmé, že na jednu stranu disponují věřitelé celou řadou práv a jejich jednání a schůze jsou důležitým předpokladem celého insolvenčního řízení, na druhou stranu se jedná o dlouhodobou a náročnou administrativní záležitost, jejímž výsledkem nemusí být příliš velká míra uspokojení, což věřitelé při rozhodování o své aktivitě v insolvenčním řízení obvykle berou v potaz.

Závěr

Tématem předkládané diplomové práce bylo právní postavení věřitelských orgánů. Cílem této diplomové práce bylo popsat současnou právní úpravu postavení věřitelských orgánů a jejich vlivů na průběh insolvenčního řízení v České republice včetně jejich práv a povinností, a to podle způsobu řešení úpadku a osoby dlužníka. Právní rámec postavení orgánů věřitelů v insolvenčním řízení upravují ustanovení §§ 46–68 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona. Věřitelé jsou významnými subjekty, které mají vliv na celé insolvenční řízení. Mohou být tím, kdo podá insolvenční návrh a tím samotné insolvenční řízení iniciuje, nicméně stejně tak má možnost insolvenční návrh podat dlužník. Některé možnosti (např. návrh na povolení oddlužení) naopak náleží výlučně dlužníkovi, nikoliv věřitelům. Přesto je však postavení věřitelů v insolvenčním řízení podstatné, protože jedním z cílů insolvenčního řízení je dosáhnout maximálního a efektivního vypořádání závazků dlužníka, které tento dlužník má vůči různým kategoriím a typům věřitelů.

Věřitelé se totiž různým způsobem člení na zajištěné a nezajištěné. Vedle toho existují věřitelé, kteří disponují přednostními pohledávkami, stejně jako věřitelé, kteří disponují pouze standardními pohledávkami. Od toho se pak odvíjejí jednak jejich práva, ale obvykle také možnost uspokojení a reálné uspokojení pohledávek, protože pro případy, kdy se dlužník dostane do insolvence je poměrně typické, že má dlužník velké množství závazků, které obvykle převyšují jeho majetek a finance, ze kterých by bylo možné uspokojit věřitele dlužníka. Proto je pak nutné volit ty nejvhodnější cesty, jak možnosti uspokojení věřitelů maximalizovat. S tím se pak pojí i skutečnost, že věřitel má možnost uplatňovat různá práva v insolvenčním řízení a působit ve věřitelských orgánech, jejichž prostřednictvím lze reálně ovlivnit, jakým způsobem se bude insolvenční řízení (a spolu s ním i uspokojování pohledávek odvíjet), protože v mnoha případech je nutný souhlas například věřitelského výboru pro to, aby mohl insolvenční správce postupovat v dané věci určitým způsobem.

Důležité však je, že zákon dává věřitelům (jak schůzi věřitelů, tak věřitelskému výboru, ale i jednotlivým samostatným věřitelům) mnohá oprávnění, jejichž prostřednictvím mají věřitelé možnost ovlivnit reálný vývoj insolvenčního řízení, postup insolvenčního správce, popřít pohledávky, rozhodnout o tom, zda bude jiným věřitelům umožněno hlasovat na přezkumném jednání či nikoliv. Mají také možnost využít incidenčních sporů, pokud je

jejich pohledávka popírána či jinak zpochybňována. Nejvíce kompetencí má výbor věřitelů, což je volený věřitelský orgán. Pokud je to potřeba, může soud před zvolením věřitelského výboru ustanovit prozatímní věřitelských výbor, který přiměřeně plní úkoly věřitelského výboru. Obvyklé přitom je, že do věřitelského výboru se jmenovávají ti věřitelé, kteří jsou nejvýznamnější, tedy disponují vůči dlužníkovi největšími pohledávkami, nicméně je samozřejmě možné postupovat při volbě věřitelského výboru i jiným způsobem.

V praxi je však situace taková, že ačkoliv dlužník často věřitelům dluží poměrně významné částky, věřitelé mnohdy nemají zájem se účastnit aktivit spojených s úpadkem a insolvenčním řízením, nechodí na jednání a nechtějí figurovat ani v rámci věřitelských orgánů (typicky výboru věřitelů). Jsou si totiž vědomi toho, že se mnohdy nepodaří vymoci dostatek prostředků a že administrativa spojená s činností věřitelských orgánů a celým insolvenčním řízením je značná, přičemž výsledek je nejistý.

Uvedené ostatně potvrzuje i případová studie zaměřená na společnost XY působící v oblasti správy a zprostředkování financování automobilů. Společnost neměla téměř žádný majetek, měla minimum hotovosti a její závazky mnohonásobně přesahovaly možnosti uspokojení. Měla sice řadu pohledávek, nicméně jak sama tvrdila a jak se postupně ukazovalo i v insolvenčním řízení, kde se je snažil vymáhat insolvenční správce, skutečně se příliš mnoho prostředků vymoci nedařilo. Věřitelé, kterých bylo 231, chodili na jednání jen v počtu jednotlivců, do věřitelského výboru byli jmenováni velcí a v řadě případů i zajištění věřitelé, kteří měli určitou naději, že se jim podaří něco vymoci. Věc byla řešena konkursem, přičemž insolvenční řízení bylo zahájeno v září roku 2017 a v současné době (o tři roky později) stále není ukončeno, vedou se zde mnohé incidenční spory a jediní, kdo získal alespoň částečnou úhradu svých pohledávek, jsou zajištění věřitelé. Lze tedy říci, že mnohá oprávnění věřitelů jsou spíše formálního charakteru, což je zásadním problémem české právní úpravy.

Summary

The theme of this thesis is the legal status of creditors in insolvency proceedings. Mostly each entrepreneur encounters insolvency law during his business, that is why this topic was chosen. Given entrepreneur may not find himself as a debtor, but despite his good financial situation it is likely for him that one of his debtors or business partners will go into insolvency during the business period. In this case the entrepreneur will act as a creditor in insolvency proceedings.

The following thesis is divided into theoretical and practical part. The first chapter defines its objectives and methodical approach, the second one deals with the regulation of insolvency law, the third with creditors and the fourth chapter focuses on bankruptcy and its resolutions. The fifth chapter presents a case study which forms the practical part of the diploma thesis.

Within this practical part, attention is paid to the case study of a company that found itself in bankruptcy and insolvency proceedings. Emphasis is put on creditors and their legal status and competencies.

The knowledge of the thesis is this fact: On the one hand creditors have a number of rights, and their actions and meetings are important prerequisite for the entire insolvency proceedings. On the other hand it is a long and difficult process, which may not result in much satisfaction enough, however it is high administrative and time-consuming matter, which creditors usually take into account when deciding on their activity in insolvency proceedings.

Key words: Insolvency proceedings, insolvency law, bankruptcy, creditors, creditor, debtor

Zdroje

Braun, T. Prozatímní věřitelský výbor. Verlag Dashöfer [online]. 2019 [cit. 23. 8. 2020]. Dostupné z: <https://www.insolvenční-zákon-komentář.cz/onb/33/prozatimni-veritelsky-vybor-uniqueidmRRWSbk196FNf8-jVUh4Eltu6PFetumJfoBeSZ0vYC6ue8sz7iXgJg/>

Bulletin-advokacie.cz., (2017). *Věřitelé z pohledu jejich rozhodovací působnosti*. [online, cit. 19. 11. 2019]. Dostupné z: <http://www.bulletin-advokacie.cz/veritele-z-pohledu-jejich-rozhodovaci-pusobnosti>

Businessinfo.cz, (2019). *Novela insolvenčního zákona 2019*. [online, cit. 19. 11. 2019]. Dostupné z: <https://www.businessinfo.cz/cs/clanky/novela-insolvecniho-zakona-2019-ppbi-120640.html>

Bulletin-advokacie.cz., (2017). *Moratorium v právní praxi*. [online, cit. 25. 11. 2019]. Dostupné z: <http://www.bulletin-advokacie.cz/>

Businessinfo.cz, (2019). *Insolvence – úpadek a způsoby jeho řešení* [online, cit. 15. 12. 2019]. Dostupné z: <https://www.businessinfo.cz/cs/clanky/insolvence-upadek-a-zpusoby-jeho-reseni-ppbi-51182.html#!&chapter=1>

JUSTICE.CZ Veřejný rejstřík a Sběrka listin - Ministerstvo spravedlnosti České republiky. [online]. Copyright © 2020 [cit. 24. 8. 2020]. Dostupné z: <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik>

Hásová, J., Moravec, T. a kol. (2018). *Insolvenční zákon: Komentář*. (3. Vydání). Praha: C. H. Beck.

Hásová, J., Moravec, T. (2018). *Insolvenční řízení*. (2. vydání). Praha: C. H. Beck.

Kozák, J., Brož, J., Dadam, A., Stanisla, A., Strnad, Z., Zrůst, L., Žižlavský, M., (2018). *Insolvenční zákon: Komentář* (4. Vydání). Praha: Wolters Kluwer.

Kozák, J., Brož, J., Dadam, A., Stanisla, A., Strnad, Z., Zrůst, L., Žižlavský, M., (2019). *Insolvenční zákon: Komentář* (5. Vydání). Praha: Wolters Kluwer.

Winterová, A. a kol. (2011). *Civilní právo procesní*. (6. vydání). Praha: Linde.

Kotoučová, J. (2010). *Zákon o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon): Komentář*. Praha: C. H. Beck

Maršíková, J. (2011). *Insolvenční řízení z pohledu dlužníka a věřitele: Příručka zejména pro ne právníky*. Praha: Linde.

Maršíková, J. a kol. (2014). *Insolvenční zákon s poznámkami, judikaturou, nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 a prováděcími předpisy*. Praha: Leges.